

ИСУСОВЕ ПОУКЕ

јул, август, септембар 2014.

Садржај:

1. Наш узвишени небески Отац	5
2. Син	13
3. Свети Дух	21
4. Спасење	29
5. Како постати спасен	37
6. Расту у Христу	45
7. Живети као Христос	53
8. Црква	61
9. Наша мисија	69
10. Божји закон	77
11. Субота	85
12. Смрт и васкрсење	93
13. Други Христов долазак	101

Исусове поуке

Аутор: Карлос А. Стегер

Број: 3/2014.

Пријема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одјовара:

Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Издаје:

ТИП Препород, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема: мр Радомир Грујић

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова, 2014.

Тираж: 4000

© [2013] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

УВОД БОЖАНСКИ УЧИТЕЉ

Вероватно се свако од нас сећа неког доброг учитеља, који је извршио утицај на наш живот, коме смо се дивили и кога смо ценили. Неки учитељи надживе сопствено време и наставе да утичу на касније нараштаје. Многи истакнути учитељи имали су пресудан утицај на живот и мисли људи, и зато су често били опште признати. Исус је, наравно, био највећи Учитељ између свих.

Његови савременици сматрали су Га Учитељем, јер је показивао опште одлике учитеља из првог века. Као што је и био обичај, седео је приликом поучавања народа. Често је наводио Писмо и тумачио га. Затим, имао је групу ученика, који су пажљиво слушали Његове речи, следили Га и служили Му. То су биле основне карактеристике учитеља из Његовог времена и области у којој је живео.

Међутим, постојале су битне разлике између Исуса и других учитеља. Док су се они углавном усредсређивали на интелектуални вид неке теме, Исус је имао на уму целокупну личност својих слушалаца, које је позивао да одлуче да служе Богу. Они који су имали прилику да Га слушају »дивљаху се науци Његовој; јер их учаше као Онај који власт има а не као књижевници«. (Марко 1,22) Христова власт је стекла веродостојност, јер је Његов живот био у складу са Његовим учењима. Изнад свега, извор Његове власти била је Његова личност. Он је поучавао друге истини, јер је Он лично био »Истина«. Као утеловљени Бог, говорио је: »Тако каже Господ«, а онда би додао: »Али Ја вам кажем«.

Постоје многи начини на које бисмо могли да сврстамо и изложимо Исусова учења. Било би могуће, на пример, проучавати Његове кратке приче или различите проповеди. Следећи приступ обухватио би размишљање о Његовим разговорима са појединцима и групама људи, и

расправама са противницима. Такође, било би занимљиво да се усредсредимо на Његова дела, ставове и чуда, којима је, такође, износио важне поуке. Сваки приступ био би користан, али да бисмо добили свеобухватну слику Исусових поука, приступићемо Његовим учењима систематично, наводећи примере који сведоче о томе како је Исус износио одређене теме у различитим приликама и на различите начине, што ће нам помоћи да боље разумемо Његова учења.

Док овог тромесечја будемо отварали Свето писмо и читали Исусове речи, замислимо себе међу пажљивим слушаоцима на обронку брда, поред мора или у синагоги. Молимо се за здраво духовно расуђивање да бисмо разумели Његову вест и схватили Његову неизмерну љубав исказану на крсту. Док слушамо Његов нежни глас којим нас позива да Га следимо, обновимо своју посвећеност да свакога дана ходимо са Њим у вери и послушности. Што више времена проводимо крај Његових ногу, бићемо спремнији да кажемо, као два ученика на путу у Емаус: »Не гораше ли наше срце у нама кад нам говораше путем и кад нам казиваше Писмо?« (Лука 24,32)

Карлос А. Стивенс радио је као њасџор, учииџел, издавач и администџраџивни радник. Тренуџно ради као декан Теолошкоџ факулџетџа на Адвенџистџичком универзитџетџу Ривер Плеџџ.

НАШ УЗВИШЕНИ НЕБЕСКИ ОТАЦ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 7,9-11; Јован 14,8-10; Лука 15,11-24; Матеј 6,25-34; Јеврејима 9,14.

Текст за памћење: »Видите какву нам је љубав дао Отац, да се дјеца Божија назовемо и будемо; зато свијет не познаје нас, јер Њега не позна.« (1. Јованова 3,1)

Исус је Бога радосно називао Оцем. Према Јеванђељима, Исус Га је тако ословио више од сто тридесет пута. У различитим приликама додавао је одређене придеве: »небески Отац« (Матеј 6,14), »живи Отац« (Јован 6,57), »свети Отац« (Јован 17,11) и »праведан Отац« (Јован 17,25). Такво ословљавање указује на блиску заједницу коју треба да остваримо са својим Господом.

Реч »отац« обично означава љубав, заштиту, сигурност, подупирање, и породични идентитет. Отац даје име породици и држи чланове на окупу. Ми можемо уживати у овим и многим другим предностима, када прихватимо Бога за свог небеског Оца.

Иако је веома важно да познајемо Оца, наш циљ не треба да буде само интелектуално и теоретско знање. У Библији, познавати некога значи имати личну, блиску заједницу са њим или њом. Колико је више то случај са нашим небеским Оцем?

У току ове седмице проучаваћемо шта је Исус учио о небеском Оцу и Његовој бесконачној љубави према нама. Такође ћемо се осврнути на блиску заједницу Оца и Сина, и Оца и Светог Духа.

НАШ ОТАЦ НА НЕБУ

Отац није било ново Божје име. Стари завет Га је понекад представљао као Оца (Исаија 63,16; 64,8; Јеремија 3,4,19; Псалом 103,13). Међутим, то није било најчешће Божје име. За Израилце лично Божје име било је *YHWH* (вероватно се изговара Јахве), које се јавља више од 6800 пута у Старом завету. Исус није дошао да открије другачијег Бога, него што је био *YHWH*. Његов задатак је био да у потпуности објави Бога који се открио у Старом завету. Чинећи тако, Он је представио Бога као нашег небеског Оца.

Исус је јасно рекао да је Отац »на Небу«. Важно је да не заборавимо ову истину да бисмо имали исправан став према Богу. Ми имамо Оца пуног љубави који је заинтересован за потребе своје деце. У исто време, схватамо да је тај брижни Отац »на Небу«, где Га милиони анђела славе као јединог Владара у свемиру, Свет и Свемогућ. То што је Он наш Отац храбри нас да Му приђемо испуњени дечијим поверењем. Са друге стране, истина да се Он налази на Небу подсећа нас на Његову узвишеност и потребу да Га слаavimo и поштујемо. Наглашавање једног вида Његове личности на рачун другог искривило би слику о Богу, и унело далекоо-сежне последице у наш свакодневни живот.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 7,9-11. Шта ови стихови говоре о томе како земаљски отац може да открије карактер небеског Оца?

Немају сви брижног оца пуног љубави. Из одређених разлога, неки можда нису ни имали прилику да упознају свог оца. За њих ословљавање Бога са *мој Оче* има мало, или нимало значаја. Међутим, сви ми имамо слику о томе какав добри небески Отац може да буде. Можда смо и упознали неке људе који су показивали особине доброг оца.

Знамо да земаљски очеви нису савршени, али такође знамо да воле своју децу и да се, упркос својим недостацима, труде да им пруже највише што могу. Замислите, онда, шта наш небески Отац може да учини за нас.

Шта вама лично значи када Бога ословљавате као небеског Оца? Шта би то требало да вам значи?

Говорећи о Оцу, апостол Јован каже: »Бога нико није видио никад.« (Јован 1,18) Грех нас још од пада Адама и Еве, спречава да упознамо Бога. Мојсије је желео да види Бога, али Господ му је одговорио: »Али нећеш моћи видјети лица Мојега, јер не може човјек Мене видјети и остати жив.« (2. Мојсијева 33,20) Ипак, од највеће животне важности је да упознамо Бога, јер је познавање Бога живот вечни (Јован 17,3).

Шта нарочито треба да знамо о Богу? Прочитајте текст у Књизи пророка Јеремије 9,23.24. Зашто је важно да ово знамо?

У великој борби сотона највише напада Божји карактер. Улагао је све своје напоре да увери све да је Бог себичан, строг и самовољан. Најбољи начин да се суочи са овим оптужбама био је да живи на Земљи и докаже њихову неистинитост. Исус је дошао на Земљу да представи Божје особине и карактер, и исправи искривљену слику о Богу, која је тада постојала. »Јединородни Син који је у наручју Очином, Он Га јави.« (Јован 1,18)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 14,8-10. Запазите колико су ученици слабо познавали Оца после више од три године проведене са Исусом. Шта можемо извући као поуку из њиховог искуства?

Исус је био тужан и изненађен када је чуо Филипово питање. Његов нежни прекор открива, у ствари, Његову стрпљиву љубав према слабим ученицима. Исусов одговор могао је да гласи отприлике овако: *Да ли је мојуће да њосле толико времена њроведеној са Мном, њосле слушања Мојих речи, њосле чуда када сам нахранио велико мноштво, њосле исцељивања болесних и васкрсавања мртвих, ви Ме не њрејознајете? Да ли је мојуће да не њрејознајете Оца у делима која чини њреко Мене?*

То што ученици нису успели да упознају Оца у Исусу, није значило да је Исус представљао Оца на погрешан начин. Напротив, Исус је био сигуран да је испунио свој задатак и да је открио Оца на потпунији начин него што су људи до тада имали прилике да виде. Зато је могао да каже ученицима: »Кад бисте Мене знали онда бисте знали и Оца Мојега... Који видје Мене, видје Оца.« (Јован 14,7.9)

ЉУБАВ НАШЕГ НЕБЕСКОГ ОЦА

Исус је требало да нагласи оно што је Стари завет већ потврдио: Очева љубав према нама је неупоредива (Јеремија 31,3; Псалам 103,13).

»Видите какву нам је љубав дао Отац, да се дјеца Божија назовемо!« (1. Јованова 3,1) Невероватно је што је свемоћни Бог, који влада целим свемиром, дозволио нама slabим грешницима, који живимо на малој планети усред милијарди других галаксија, да Га зовемо Оцем. То чини зато што нас воли.

Који је савршени доказ Отац пружио да би нам показао Своју љубав? Прочитајте текст у Јеванђељу по Јовану 3,16.17.

Христос није био прикован на крсту да би у Очевом срцу пробудио љубав према људском роду. Исусова смрт није требало да убеди Оца да нас воли; Он је поднео жртву зато што нас је Отац већ волео, још пре стварања света. Који већи доказ у прилог Његовој љубави можемо да имамо од Исусове жртве на крсту?

»Отац нас љуби, не због велике жртве помирења, већ зато што нас је волео, постарао се за жртву помирења.« (Елен Вајт, *Пуш Христју*, стр. 13. оригинал)

Неки сматрају да Отац оклева у љубави према нама. То што је Исус наш Посредник не значи да мора да убеђује Оца да нас љуби. Христос је лично одбацио такво погрешно мишљење када је рекао: »Јер сам Отац има љубав к вама.« (Јован 16,27)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 15,11-24. и размишљајте о очевој љубави према изгубљеном сину. Шта је све могло да увери сина да га отац воли?

Како свако од нас подсећа на изгубљеног сина? На који начин је ваше искуство слично његовом?

САОСЕЋАЈНА БРИГА НАШЕГ НЕБЕСКОГ ОЦА

Важно је да знамо да постоји неко ко брине о нама. Иако неки људи могу бити равнодушни и немарни према нама, Исус је учио да наш небески Отац у сваком погледу брине за нас. Његова милост и нежност нису подложне успонима и падовима, што је одлика људског понашања. Његова љубав је, без обзира на прилике, постојана и непроменљива.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Матеју 6,25-34. Које речи охрабрења проналазимо у овом тексту? Како можемо имати више поверења у Бога који је приказан у овим стиховима?

»У нашем искуству не постоји ниједно поглавље толико мрачно да га Он не може прочитати; не постоји никаква недоумица претешка за Њега да је не може решити. Никаква несрећа не може да задеси Његово најскромније дете, никаква брига неће мучити душу, не постоји искрена молитва која силази са усана да је наш небески Отац неће запазити, или показати делотворно занимање. 'Исцељује оне који су скрушена срца, и лечи туге њихове.' (Псалам 147,3) Веза између Бога и сваке душе тако је јасно обележена и потпуна као да на Земљи не постоји ниједна друга душа која треба да доживи Његово будно старање, нијена друга душа за коју је Он дао свог љубљеног Сина.« (Елен Вајт, *Пути Христу*, стр. 100. оригинал)

Поред свих охрабрујућих речи из претходног текста, не можемо да занемаримо чињеницу да нас погађају несреће и да доживљавамо патње. Чак и у данашњем тексту, Исус каже да је »доста сваком дану зла свога« (Матеј 6,34), указујући на чињеницу да у животу неће све ићи на добро. Ми живимо окружени злом и његовим жалосним последицама. Суштина је да чак и усред свега тога можемо бити сигурни у Очевоу љубав према нама, љубав која нам је откривена на различите начине, али најснажније преко крста. Колико је важно, онда, да непрестано имамо на уму дарове и благослове које примамо од нашег небеског Оца; у супротном, што се неизбежно дешава, можемо лако да се обесхрабримо када нас задеси неко зло.

Како сте у тешким тренуцима могли да препознате да је Божја љубав према вама стварна? Шта сте научили из тог искуства и шта можете да поделите са другима који се боре и, усред те борбе, доводе у питање стварност Божје љубави?

ОТАЦ, СИН И СВЕТИ ДУХ

Исус је на различите начине поучавао и указао да три Лица Божанства представљају Бога: Отац, Син и Свети Дух. Иако ову истину не можемо рационално да објаснимо, прихватамо је вером (попут многих истина откривених у Писму), и заједно са апостолом Павлом тежимо да постигнемо »познање тајне Бога«. (Колошанима 2,2) Иако има много тога што не разумемо, можемо у вери, послушности, молитви и проучавању да учимо све више и више.

Три Лица Божанства деловала су у кључним тренуцима Исусовог живота. Коју улогу су имала у следећим догађајима?

Рођење: Лука 1,26-35.

Крштење: Лука 3,21.22.

Распеће: Јеврејима 9,14.

Исус је при крају своје овоземаљске службе обећао својим ожалошћеним ученицима да ће послати Светог Духа. Овде поново видимо како три Личности раде заједно. »И Ја ћу умолити Оца«, уверавао их је Исус, »и даће вам другога Утјешитеља да буде с вама вавијек: Духа истине.« (Јован 14,16.17; види, такође: Јован 14,26)

Исус је објаснио да постоји потпуни склад и сарадња између три божанске Личности у плану спасења. Као што је Син прославио Оца, показујући Његову љубав (Јован 17,4), тако Свети Дух прославља Сина, откривајући Његову милост (и љубав) свету (Јован 16,14).

Сетите се још неких истина које је тешко прихватити само разумом. Размислите, такође, о многим појавама у свету природе које је исто тако тешко разумети. Шта нам ове тајне говоре о ограничениости нашег разума и потреби да живимо вером? Изнесите своје одговоре у суботношколском разреду.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Да би ојачао наше поверење у Бога, Христос нас учи да Га називамо новим именом, именом које је повезано с најдражим успоменама људског срца. Он нам даје предност да бескрајног Бога зовемо својим Оцем. Ово име, којим Га називамо када Му се обраћамо или када говоримо о Њему, представља знак наше љубави према Њему и уздања у Њега, представља залог Његовог старања о нама и Његовог односа према нама. Изговорено када тражимо Његову наклоност или Његов благослов, одјекује као музика у Његовим ушима. Да не бисмо сматрали дрскошћу што Га зовемо тим именом, Он га је понављао много пута. Он жели да нам то име постане блиско.

Бог нас сматра својом децом. Он нас је откупио из овог грешног света и изабрао да постанемо припадници Његове царске породице, синови и кћери небеског Цара. Он нас позива да се ослонимо на Њега с поверењем већим од поверења детета у свог земаљског оца. Родитељи воле своју децу, али је Божја љубав много већа, узвишенија и дубља него што то може бити људска љубав. Она се не може измерити.« (Елен Вајт, *Поуке великој Учишћеља*, стр. 141. 142. оригинал)

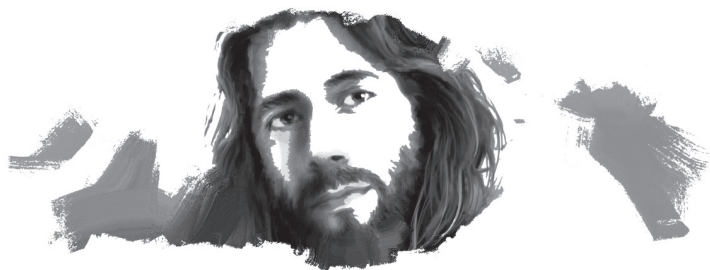
»Наш небески Отац на голготском крсту изражава своју љубав свакоме од нас појединачно. Отац нас љуби, Он је пун саосећања и нежне милости.« (Елен Вајт, *The Signs of the Times*, 30. септембар 1889)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Ако вам неко каже да има потешкоћа да воли Бога и има поверења у Њега као небеског Оца због лошег искуства са земаљским оцем, како бисте помогли тој особи да заволи Бога и стекне поверење у Њега?
2. Знамо да нас Бог воли. Зашто, онда, постоји патња?
3. У суботношколском разреду изнесите одговоре на последње питање из одељка од четвртка.
4. Размислите о невероватној величини свемира. Сетите се да је Онај који га је створио, Исус, био исти Онај који је умро за нас на крсту. Како можемо сваког тренутка да се радујемо због овог невероватног откривења Божје љубави?

СИН

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 24,30; Данило 7,13.14; Матеј 11,27; Лука 5,17-26; Јован 8,58; Матеј 20,28.

Текст за памћење: »Јер Син Човјечиј није дошао да Му служи него да служи, и да да душу своју у откуп за многе.« (Марко 10,45)

После више од две године јавне службе, Исус је упитао своје ученике: »Ко говоре људи да је Син Човјечиј?« (Матеј 16,13) Није им било тешко да одговоре шта су чули да људи причају о Њему. Међутим, следеће Исусово питање пружио им је већи изазов: »А ви шта мислите ко сам Ја?« (Матеј 16,15) Сада је то постало лично питање. Исус није желео да чује њихово мишљење о Његовом спољашњем изгледу или карактерним особинама. Исусово питање тицало се суштине Његовог бића. Од ученика је затражио да изразе лично убеђење и веру.

Пре или касније свако од нас мора да одговори на ово питање. Свако мора да одлучи, лично за себе, ко је Исус. Није довољно понављати шта други људи кажу или верују; одговор мора да буде заснован на нашем личном уверењу. Од тог одговора, наравно, зависи судбина сваког људског бића.

Ове седмице потражићемо одговор који се темељи на ономе што је Исус лично рекао или учинио. Наш циљ ће бити да вером доспемо до истог одговора који је апостол Петар дао: »Ти си Христос, Син Бога живога.« (Матеј 16,16)

СИН ЧОВЕЧИЈИ

Групу речи »Син Човечији« Исус је често користио, када је говорио о Себи. Себе је тако назвао више од осамдесет пута. Други људи Му се никада нису тако обраћали. Он је, наравно, изабрао тај посебан назив са одређеним циљем.

Овај устаљени израз у јеврејском језику био је уобичајен у Старом завету. Са само једним изузетком, углавном се односио на људе; тако да га је Исус користио да би нагласио своју људску природу.

Свето писмо представља Исуса као људско биће. Рођен је као беба, растао је као дете (у мудрости и духу – Лука 2,40.52), имао је сестре и браћу (Матеј 13,55.56), јео је (Матеј 9,11), спавао (Лука 8,23), умарао се (Јован 4,6), осећао глад и жеђ (Матеј 4,2; Јован 19,28). Такође је осећао тугу и бол (Матеј 26,37).

Случајном посматрачу Исус је изгледао као обичан човек, као један од многих. Многи Његови савременици нису сматрали да је Он нешто више од човека (Јован 7,46). Људи су се опходили према Њему као према једном од њих; исмевали су Га (Лука 8,53), критиковали Га (Матеј 11,19), ругали Му се и тукли Га (Лука 22,63). За њих, Он је био само још једно људско биће.

Нажалост, пропустили су да увиде да је то име означавало нешто више. У књизи пророка Данила 7,13.14. забележено је следеће: »Као Син Човјечиј иђаше с облацима небеским, и дође до Старца и даде Му се власт и слава и царство.« Јевреји су у том Сину Човечијем препознали Месију. Тако да, када је Исус употребљавао за Себе ово име, Он је, на делимично прикривен начин, открио да је Он обећани Месија, утеловљени Христос.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 24,30; 25,31; 26,64. Шта у Исусовим речима, забележеним у овим стиховима, подсећа на текст из Књиге пророка Данила 7,13.14?

Зашто је важно да знамо да је Исус у потпуности био човек? Како је Његова потпуна људска природа повезана са нашим спасењем? Како је повезана са нашим свакодневним животом, нарочито када су борбе са искушењима и грехом у питању?

Име »Син Божји« није употребио само анђео Гаврило (Лука 1,35), већ и неколико људи приликом обраћања Исусу (Матеј 14,33; Марко 15,39; Јован 1,49; 11,27). Он је прихватио да Га тако ословљавају, али је био веома пажљив када Га је непосредно примењивао на Себе, јер би био каменован до смрти. Ипак, Библија на различите начине открива Његов посебан однос са Оцем.

Приликом крштења, Отац је признао Исуса за свог Сина (Матеј 3,17); исто као и приликом преображења (Матеј 17,5).

Њихов однос Отац – Син је јединствен. Христос је једино Биће у свемиру које ужива у таквој врсти односа, зато што само Он има исту природу као Отац. Као верницима, дата нам је предност да постанемо Божја деца. Али Исус је увек био, јесте и биће Божји Син.

**Шта следећи текстови откривају о савршеном јединству Оца и Сина?
Матеј 11,27; Јован 3,35; 5,17; 10,30.**

Потпуно јединство Исуса и Оца обухвата међусобно, савршено познавање; јединство воље, намера и циљева. Осим тога, обухвата и јединство природе. Отац и Син су две личности («Отац и Ја»), али имају исту природу («Једно смо»), чињеница наглашена речју *Јеган* (упореди са 1.Коринћанима 3,8).

Међутим, морамо бити свесни да пошто је дошао да живи као човек, Христос је Себе док је био на Земљи добровољно покорио Оцу (Филипљанима 2,6-8). То ограничење имало је своју улогу, али није било део суштине Његове личности. Исус је подредио Себе са одређеном намером и посебним циљем.

Са овом мишљу у уму можемо да схватимо зашто је Исус рекао: »Син не може ништа чинити сам од Себе него што види да Отац чини« (Јован 5,19), »јер не тражим воље своје него вољу Оца који Ме је послао.« (Јован 5,30) Са ове тачке гледишта, могао је да каже: »Отац Мој већи је од Мене.« (Јован 14,28)

Исус је био у потпуности Бог и у потпуности човек. Шта нам та невестоватна истина говори о поузданој вези између Неба и Земље? Какву утеху можемо добити из такве повезаности?

ХРИСТОВА БОЖАНСКА ПРИРОДА: 1. ДЕО

Христова божанска природа је темељ наше вере. Човек никада не би могао да буде наш спаситељ, без обзира колико је његов живот изузетан. Цео Нови завет пружа доказе у прилог Његовој божанској природи. Усредсредимо се на то шта је Исус лично учио о овој теми.

Исусу није било једноставно да објасни ко је. Његова мисија захтевала је од Њега да објави да је Месија, Бог у телу; међутим, не постоји извештај да је Он јавно изјавио *Ја сам Бој* или *Ја сам Месија*. Да је тако учинио, одмах би изгубио живот. Зато је одлучио да покрије своју божанску природу и слушаоце посредно наведе да је увиде.

Како је Исус постепено откривао своју божанску природу, већина Његових слушалаца Га је разумела, али су одбили да прихвате Његову тврдњу зато што се није уклапала у њихову већ створену слику о Месији. То је очигледно у њиховом захтеву: »Докле ћеш мучити душе наше? Ако си Ти Христос, кажи нам слободно.« (Јован 10,24) Нажалост, цео оквир текста показује да њихово питање није било искрено.

Као што смо јуче видели, Исус је на различите начине говорио о свом посебном односу са Оцем. То је био један од метода да открије своју божанску природу. Многи су јасно разумели да Он Себе изједначава са Богом, када је рекао да је Бог Његов Отац (Јован 5,18).

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 5,17-26. Како је Исус овде силно открио Своју божанску природу, а да то није отворено рекао?

»Потребно је било ништа мање од стваралачке силе да би се повратио здравље том телу у распадању. Исти глас који је донео живот човеку начињеном од праха земаљскога, дао је живот и одузетом на самрти.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 269.270. оригинал)

Исус је примењивао божанско право да опрашта грехе. Такође је рекао да ће Он лично »сјести на пријестолу славе своје« (Матеј 25,31), судити свим народима и одлучивати о њиховој вечној судбини, што је само у Божјој власти. Шта је још требало да учини да би открио ко је заиста био?

Размислите колико су неке вође биле нељубазне према Исусу. А *требало је да буду духовне вође народа*? Како да постанемо сигурни да и сами не постанемо груби?

ХРИСТОВА БОЖАНСКА ПРИРОДА: 2. ДЕО

Исус је изјавио и показао да као и Отац има исту силу да надвлада смрт. »Јер као што Отац подиже мртве и оживљује, тако и Син које хоће оживљује.« (Јован 5,21) Само Бог може да тврди: »Ја сам Васкрсеније и Живот.« (Јован 11,25)

Још један јасан показатељ Његовог божанства проналазимо у Његовој изјави о преезистенцији: »И сад прослави Ти Мене, Оче, у Тебе самога славом коју имадох у Теби прије него свијет постаде.« (Јован 17,5)

Зашто текст у Јеванђељу по Јовану 8,58. представља непосреднију и отворенију изјаву о Његовом божанству? Види, такође: 2. Мојсијева 3,13.14.

За разлику од Аврама, који се родио (што је дословно значење грчког глагола *тиномаи*), Исус је изјавио да Он постоји одувек. Он не само да је постојао пре Аврамовог рођења, већ је постојао од вечних времена. *Ја сам* указује на трајно постојање. Затим, **ЈА САМ** је титула која припада лично Јахвеу (2. Мојсијева 3,14). Вође су непогрешиво разумеле да је Исус тврдио да је Он **ЈА САМ** откривен у грму који гори. Они су сматрали да је крив за богохуљење и зато »узеше камење да баце на Њ«. (Јован 8,59)

Јеванђеља показују да је Исус са одобравањем прихватао да Га људи славе. Добро је знао у складу са Светим писмом да само Бог заслужује обожавање од људи, и зато је рекао сотони: »Јер стоји написано: Господу Богу својему поклањај се и Њему јединоме служи.« (Матеј 4,10) Тиме што је прихватао да Му се људи клањају, откривао је Своје божанство. Ученици на језеру (Матеј 14,33), исцељени слепи човек (Јован 9,38), жене крај Исусовог гроба (Матеј 28,9) и ученици у Галилеји (Матеј 28,17), сви су Га отворено славили, јер су препознали Његову божанску природу. Томине речи упућене Исусу: »Господ мој и Бог мој« (Јован 20,28) не би биле изговорене од стране Јеврејина у то време да није био сигуран да се обраћа Богу.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Јовану 20,29. Шта је то у шта верујете, а нисте видели? Како се ваш одговор односи на читаво питање вере?

После размишљања о томе ко је био Исус, можемо боље да схватимо шта је дошао да учини за нас.

Сотона је изнео оптужбе против Бога. Да би одговорио на те оптужбе, Исус је дошао да представи Очев карактер, и исправи лажна схватања која су владала о Богу. Желео је да упознамо Бога, зато што је веома важно да Га познајемо да бисмо добили вечни живот (Јован 17,3).

Међутим, нама је потребно више од знања да бисмо били спасени. Потребно је да нам Бог подари Спаситеља, што је управо значење речи Исус: Јахве спасава (Матеј 1,21). Исус је на јасан начин описао своју мисију: »Јер је Син Човечиј дошао да нађе и спасе што је изгубљено.« (Лука 19,10) У Едемском врту људи су покварили свој однос са Богом, изгубили су светост, дом и вечни живот. Исус је дошао да све обнови: Он поново успоставља наш однос са Богом (Јован 1,51), опрашта нам грехе (Матеј 26,28), даје нам пример како да живимо (1. Петрова 2,21) и, наравно, даје нам вечни живот (Јован 3,16).

Како је Исус описао суштину своје службе? Јован 10,11; Матеј 20,28.

Зашто је Исус морао да умре? Зато што је добровољно заузео наше место и преузео казну за наше грехе. Сви смо ми грешници (Римљанима 3,10-12) и , као такви, заслужили смо вечну смрт (Римљанима 6,23). Цена за наше спасење била је тако висока да је само живот Божјег Сина могао да је плати.

»Прекршени Божји закон захтевао је живот грешника. У целом свемиру постојало је само једно Биће које је уместо човека могло да задовољи захтеве Закона. Пошто је Божји закон исто тако свет као и сам Бог, само је неко једнак Богу могао да окаже преступ Закона. Нико осим Христа није могао да избави човека од осуде Закона и да га поново доведе у склад с Небом.« (Елен Вајт, *Сиварање, њаиријарси и ѡророци*, стр. 63. оригинал)

Погледајте наш свет и нашу судбину у овом свету. Да се све завршава гробом, какву бисмо наду имали? Да није било плана спасења, не бисмо имали никакву наду. Како можемо да покажемо своју захвалност Богу за оно што је учинио за нас у Христу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Као што Божја реч говори о Христовој људској природи, коју је имао док је боравио на Земљи, исто тако одређено говори и о Његовом прапостојању. Реч је постојала као божанско Биће, као вечни Божји Син, у јединству са својим Оцем... Свет је створен кроз Њу »и без Ње ништа није постало што је постало«. (Јован 1,3) Ако је Христос све створио, Он је онда постојао пре свега створеног. То је тако јасно речено да нико не треба да остане у недоумици. Христос је у суштини, и у најузвишенијем смислу, био Бог. Он је био са Богом кроз сву вечност, Бог над свим, благословен заувек. Господ Исус Христос, Божји Син, постојао је од вечних времена, као посебна личност, а опет једно са Оцем.« (Елен Вајт, *Selected Messages*, 1. књига, стр. 247)

»У Христу је исконски, непозајмљени, нестечен живот. 'Ко има Сина Божјега има живот.' (1. Јованова 5,12) Христово божанство је верниково чврсто обећање о вечном животу.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 530. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Демони су знали и признали да је Исус био »Светац Божиј« (Марко 1,24), »Син Божиј« (Марко 3,11), »Син Бога Вишњег« (Марко 5,7). Види, такође: Јаков 2,19. Зашто таква врста признавања није довољна за спасење? Како можемо да избегнемо замку да будемо задовољни само интелектуалним прихватањем Исуса?

2. Када је капетан, који је стајао испред Исуса приликом распећа, видео како је умро, рекао је: »Заиста човек овај Син Божиј бјеше.« (Марко 15,39) Подножје крста је најбоље место на коме можемо упознати Исуса. Колико често идете тамо? Када сте последњи пут били тамо? Зашто управо сада не одвојите неко време да размишљате о бескрајној жртви коју је поднео за наше спасење?

3. Велики број Исусових савременика одбацили су Га због погрешних представа о Месији. Нажалост, многи људи данас одбијају да предају свој живот Исусу због предрасуда и искривљених идеја о Њему. Како можемо да им помогнемо да виде Исуса онаквог какав заиста јесте? Шта ми као адвентистички хришћани знамо шта може да им помогне да добију јаснију слику о томе ко је заиста Исус?

СВЕТИ ДУХ

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 14,16-18; 14,26; 15,26; Матеј 12,31.32; Јован 16,7.8; Јован 3,5-8; Лука 11,9-13.

Текст за памћење: »И Ја ћу умолити Оца, и даће вам другог а Утјешитеља да буде с вама вавијек.« (Јован 14,16)

Од три Лица Божанства најмање познајемо Светог Духа. Необично је то што Личност која нам је најближа, која у нама буди ново рођење, која станује у нама и мења нас, је Она о којој тако мало знамо.

Зашто? Као прво, Библија није тако јасно одређена када је Свети Дух у питању, као у случају Оца и Сина. Има много стихова у Библији који се односе на Светог Духа, али су дати у метафорама (пренесеном значењу речи) или симболима, и углавном говоре о Његовом деловању, а мало о Његовој природи.

Други разлог произлази из службе Светог Духа. Он се стално залаже да нашу пажњу усмери на Христа, не на сопствену Личност. У плану спасења, Дух има посебну улогу. Он је у служби Оцу и Сину, али то не значи да због такве улоге има мање достојанство.

Ове седмице, док будемо проучавали шта је Исус учио о Светом Духу, усрдно се молимо за Његово присуство и деловање у нашем животу.

ХРИСТОВ ПРЕДСТАВНИК

Ученици су са страхом и тугом слушали Исуса, док је говорио о својој скорој смрти. Када буду лишени Његовог присуства, ко ће бити њихов Учитељ, Пријатељ и Саветник? Христос је, препознајући њихову велику потребу, обећао да ће послати свог Представника да буде са њима.

Које је посебно име Христос употребио за свог Представника? Види: Јован 14,16-18. У коме смислу је то име било примерено? Види, такође: Јован 14,26.

Помоћник, Саветник и Утешитељ различити су преводи грчке речи *ипараклејџос*, која се састоји из предлога *ипара*, што значи »поред« и придева *клејџос*, што значи »позван«. У дословном преводу значи »позван на нечију страну«, односно »особа позвана да некоме помогне«. Може да се односи на посредника, помоћника, саветника или адвоката.

Само апостол Јован користи реч *ипараклејџос* у Новом завету. Занимљиво је да ту реч примењује и када говори о Исусу (1. Јованова 2,1).

Христос је у току своје земаљске службе био Саветник, Помоћник и Утешитељ својим ученицима. Зато је прикладно да Његов наследник прими исто име. Светог Духа шаље Отац на Синовљев захтев, и у Синовљево име (Јован 14,16.26). Свети Дух наставља Христов посао на Земљи.

Уз помоћ Светог Духа ученици су уживали Исусово присуство. »Нећу вас оставити сиротне; доћи ћу к вама« (Јован 14,18), рекао је Господ. Он није говорио о повременим посетама, које не би пружиле велику утеху беспомоћним »сирочићима«. Напротив, Он је мислио на сталну и блиску заједницу: »Ја у вама.« (Јован 14,20) То је било оствариво само сталним присуством Светог Духа.

Наравно, Христова људска природа спречавала Га је да лично буде присутан на сваком месту у исто време. Свети Дух је, са друге стране, свеприсутан (Псалам 139,7). Преко Светог Духа, наш Спаситељ има приступ свима, без обзира где се ко налази или на којој физичкој раздаљини која нас раздваја од Христа.

На који начин сте доживели деловање Светог Духа, иако нам није лако да схватимо Његову природу и утицај у свом животу?

СВЕТИ ДУХ ЈЕ ЛИЧНОСТ

Елен Вајт је записала: »Природа Светог Духа је тајна. Ми је не можемо објаснити, зато што нам је Господ није открио... Што се тиче таквих тајни, које су сувише дубоке за људски ум, ћутање је злато.« (*Ајстољска црква-Христџовим џрајом*, стр. 52. оригинал)

Она је, такође, изјавила да је »Свет Дух личност, јер Он 'сведочи нашем духу да смо деца Божја'.. Он мора да буде и божанска личност, јер иначе не би могао да испитује тајне сакривене у Божјем срцу.« (*Еванђелизам*, стр. 616.617. оригинал) Ова изјава темељи се на Библији (Римљанима 8,16. и 1. Коринћанима 2,10.11). Иако смо ограничени својом људском природом, на основу Светог писма можемо да знамо да је Свети Дух божанска личност. Оно што је Исус рекао о Светом Духу потврђује ово гледиште.

Која дела Светог Духа показују да је Он личност? Јован 14,26; 15,26; 16,7-14.

Исус је споменуо различите видове деловања Светог Духа, од којих сви подразумевају рад личности. Ко може боље од неке особе да нас поучава и подсећа на све што је Исус рекао (Јован 14,26)? Или, ко може боље од личности да сведочи о Исусу (Јован 15,26), да покара свет (Јован 16,8), да нас упуту на сваку истину, да чује и говори (Јован 16,13)? Такође, само разумна особа може да слави Христа (Јован 16,14).

У складу са Исусовим учењима, писци Новог завета јасно су приказали да Свети Дух има основне карактеристике једне особе: вољу (1. Коринћанима 12,11), разум (Дела 15,28; Римљанима 8,27) и осећања (Римљанима 15,30; Ефесцима 4,30).

Будући да је Свети Дух божанска Личност, морамо у понизности да се предамо Његовој вољи и вођству. Позовимо Га да станује у нашем срцу (Римљанима 8,9), промени наш живот (Титу 3,5) и донесе род Духа у нашем карактеру (Галатима 5,22.23). Сами смо беспомоћни; само кроз Његову силу која делује у нама, можемо постати оно што нам је обећано у Исусу.

Свети Дух је дар; и као у случају многих дарова, може да буде одбијен. Како можете бити сигурни да из дана у дан не одбацујете оно што Свети Дух жели да учини у вашем животу?

СВЕТИ ДУХ ЈЕ БОЖАНСТВО

Када је Исус представио Светог Духа ученицима, назвао Га је »други« Утешитељ (Јован 14,16). Грчка реч коју је Исус употребио за »други« је *аллос*, што значи »други исте врсте«, за разлику од речи *хетерос*, која значи »други различите врсте или особине«. Иста природа односа који повезује Оца и Сина откривена је и у односу између Сина и Светог Духа.

Исус је рекао за Светог Духа: »Јавиће вам што ће бити унапредак.« (Јован 16,13) Само божанско биће може да објави шта ће се догодити у будућности (Исаија 46,9.10).

Божанство Светог Духа, такође, је потврђено Његовом улогом у надахнућу писаца Светог писма, улогом коју Исус јасно истиче. Он је рекао: »Јер сам Давид каза Духом Светијем...« (Марко 12,36), што је забележено у Псалму 110,1.

Док је боравио на Земљи, Исус је стално био под утицајем Светог Духа. Након што је помазан Духом приликом крштења (Матеј 3,16.17), »одведе Га Дух у пустињу« (Лука 4,1) После победе над кушачем, »врати се Исус у сили духовној у Галилеју« да настави службу (Лука 4,14). Чуда је чинио силом Светог Духа (Матеј 12,28). Чињеница да је Божји Син зависио од Светог Духа још је један показатељ божанских особина Светог Духа, јер је тешко замислити да Божји Син зависи од некога ко је по свом положају нижи од Божанства.

Следећа чињеница која указује на божанску природу Светог Духа јесте Његова повезаност са Оцем и Сином у текстовима у којима се спомињу три Личности као једнаке. Исус је наложио апостолима да крштавају нове ученике »у име Оца и Сина и Светога Духа« (Матеј 28,19)

Како нам следећи стихови помажу да схватимо божанску природу Светог Духа? Матеј 12,31.32.

Поређење да је рећи нешто против Сина Човечијег грех који може бити опроштен, а да је рећи нешто против Светог Духа грех који не може бити опроштен, показује да Дух није обично биће. Богохуљење је грех учињен непосредно против Бога. Из тога закључујемо да је Свети Дух једно од три лица Божанства. Иако је много писано о »неопростивом греху«, сам контекст приказује људе, који су тако отврднели на утицај Духа и Његову улогу у спасењу, да они Његов рад приписују ђаволу!

РАД СВЕТОГА ДУХА

До сада смо споменули важну улогу Светог Духа у животу утеловљеног Христа и надахнућу Светог писма. Усредсредимо се сада на оно што је Исус учио о раду Светог Духа за наше спасење.

Који важан посао Свети Дух обавља да би нас припремио да прихватимо Спаситеља? Јован 16,8.

Ко узима лекове ако сматра да није болестан? Исто тако, не можемо бити спасени, ако не увидимо да смо грешници. Нежно, али истрајно Свети Дух нас уверава да смо згрешили, да смо криви, и да смо под праведном Божјом осудом.

Тада нас Дух, сведочећи о Христу (Јован 15,26), води Њему, Јединоме који нас може спасити. Пошто је Исус истина (Јован 14,6), Дух нас, такође, упућује »на сваку истину« водећи нас к Њему (Јован 16,13.14). Свети Дух је назван »Духом истине«. (Јован 14,17)

Када смо једном уверени у грех (што укључује и покајање) и упућени на Исуса и Његову истину, спремни смо да дозволимо Светом Духу да изврши свој највећи посао.

Зашто је тако важно бити »рођен Духом«? Види: Јован 3,5-8.

Они који покушавају да промене свој живот сопственим снагама знају колико су њихови напори узалудни. Немогуће је да без божанског деловања променимо свој покварен, грешни живот и постанемо ново створење. Обнова грешника захтева облик стваралачке силе, коју једино божански Свети Дух може да омогући. Ми се спасавамо »бањом прерођења и обновљењем Духа Светога«. (Титу 3,5) Оно што Дух чини није мењање или побољшање старог живота, већ промена природе, стварање новог живота. Резултати таквог чуда су јасно видљиви и представљају необорив доказ у прилог Јеванђељу.

Деловање Светог Духа није неопходно само на почетку хришћанског живота; стално нам је потребно. Да би поспешили наш духовни раст, Он нас учи и подсећа на све што је Исус поучавао (Јован 14,26). Ако Му дозволимо, Он ће заувек боравити са нама као Помоћник, Утешитељ и Саветник (Јован 14,16).

Лоше карактерне особине и навике тешко је променити, зар не? Чак и кад их победимо, ако нисмо стално опрезни, можемо поново бити надвладани. Шта наше унутрашње слабости и склоности ка греху треба да нам кажу о нашој сталној потреби за потчињавањем утицају Светог Духа?

ИСПУЊЕНИ СВЕТИМ ДУХОМ

Нема сумње да је важно познавати Светог Духа. Међутим, то знање нема смисла ако нас не подстакне да у потпуности дозволимо Светом Духу да делује у нашем животу. Исус је јасно рекао да ако не позовемо небеског Госта да свакога дана станује у нама, онда ће други дух који жели да уђе у наш празан живот изазвати духовну несрећу (Матеј 12,43-45). Сам Исус је био »пун Духа Светога«. (Лука 4,1) »Свакога дана изнова је примао крштење Светим Духом.« (Елен Вајт, *Поуке великој Учишћења*, стр. 139. оригинал)

Шта текст у Јеванђељу по Луки 11,9-13. говори о томе како можемо да примимо Светог Духа? Шта нам ови стихови говоре о Очевој спремности да нам да Светог Духа?

На Последњој вечери, Исус је обећао својим ученицима да ће им послати Духа Светог. Он је нагласио Његову улогу Утешитеља и Учитеља, која је требало да одговори на њихове тадашње потребе. Међутим, после Христовог васкрсења, околности су се промениле, па су се ученици суочили са новим изазовима.

Шта је било средиште Исусовог обећања о Светом Духу после Његовог васкрсења? Види: Дела 1,4-8.

Стих у Делима 1,5. једини је извештај у коме Исус каже: »Ви ћете се крстити Духом Светијем«. Јован Крститељ је најавио то посебно крштење (Матеј 3,11; Јован 1,33), али оно се догодило тек после Христовог узнесења. Шта значи крштење Духом?

У Делима 1,8. Исус је то лично објаснио сличним изразима. У Делима 1,5. записано је: »Ви ћете се крстити Духом Светијем«, а у Делима 1,8: »Кад сиђе Дух Свети на вас«. Бити крштен значи бити у потпуности уроњен у нешто, обично воду. Тај чин обухвата целу особу. Крштење Светим Духом значи бити потпуно под утицајем Светог Духа, потпуно »испуњен Духом«. (Ефесцима 5,18) То није искуство »једном и заувек«, већ оно које је потребно стално обнављати.

Да вас неко упита: »Да ли сте икада били испуњени Духом«, шта бисте одговорили, и зашто?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Дар Светога Духа« у књизи Елен Вајт *Ајосџолска црква-Христџовим џираџом*, стр. 47-56. оригинал.

»У сва времена и на сваком месту, у свим тугама и свим невољама, када су изгледи мрачни, а будућност неизвесна, кад се осећамо беспомоћнима и усамљенима, Утешитељ ће бити послат као одговор на молитву вере. Околности нас могу одвојити од сваког земаљског пријатеља, али никакава прилика, никаква удаљеност не може нас одвојити од небеског Утешитеља. Где год се налазили, куда год ишли, Он нам је увек са десне стране да нас подупре, подигне, помогне и ободри.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 669. 670. оригинал)

»Свети Дух је био највећи од свих дарова које је могао измолити од свог Оца за уздизање свога народа. Свети Дух треба да им буде подарен као сила која препорађа, јер би без ње Христова жртва била бескорисна. Сила зла вековима је јачала и људи су се зачуђујућом покорношћу потчињавали сотонском ропству. Човек може да се одупре и победи грех једино моћним деловањем Трећег лица Божанства, које ће доћи са неизмењеном силом у пунини божанске моћи. Дух чини делотворним оно што је извојевао Откупитељ света.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 671. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Будући да људи имају склоност ка самоузвишавању, које поуке нам даје понизно деловање Светог Духа?
2. У разговору са Никодимом, Исус је упоредио Светог Духа са ветром. Које духовне поуке можемо извући из тог поређења?
3. Неки људи тврде да је доказ да је неко »испуњен Духом« способност да се говори »језицима«. Како треба да одговоримо на такву тврдњу?
4. Склони смо да размишљамо о деловању Светог Духа на појединце, што је, наравно, исправно. Истовремено, како можемо као јединствено тело да доживимо Његову присутност у Цркви као целини?

СПАСЕЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 18,9-14; Јован 6,44; Лука 15,3-10; Матеј 20,28; Јован 8,34-36; Јован 6,35.47-51.

Текст за памћење: »Јер Богу тако омиље свијет да је и Сина својега Јединороднога дао, да ниједан који Га вјерује не погине, него да има живот вјечни.« (Јован 3,16)

Често кажемо да је смрт део живота. Не, смрт је порицање живота, не његов део. Ипак, навикнути на смрт, називамо је супротно од онога што она заиста јесте. Како год да је схватимо, једно је сигурно: без божанске помоћи, вечна смрт биће судбина свих нас.

Срећом, ту помоћ смо већ примили. Бог нам је у својој безграничној љубави понудио спасење кроз Христа. Када је анђео објавио Месијино рођење, назвао Га је »Исус« (од јеврејске речи која значи *спасење*), »јер ће Он избавити свој народ од гријеха њиховијех«. (Матеј 1,21)

Ове седмице размишљаћемо о Исусовом делу спасења. Прво ћемо усмерити пажњу на основе спасења, а затим на његове последице.

Библија је јасна. Имамо само два избора, када су наши греси у питању: или ћемо платити за своје грехе у огњеном језеру или ћемо прихватити Христову жртву којом је платио за наше грехе на крсту. Док будемо разматрали великодушан дар Божје милости који се показао у Христу, још једном у понизности обновимо веру у Исуса као личног Спаситеља.

СПАСЕЊЕ ЈЕ ДАР ОД БОГА

У Јеванђељу по Јовану 3,16. два глагола описују шта је Бог учинио за наше спасење. Како су ови глаголи међусобно повезани? Шта они говоре о пореклу нашег спасења?

Глагол љубити је, нарочито због његове честе и олаке употребе у данашње време, постао неодговарајући да изрази дубину брижног занимања израженог у грчком глаголу *αγαπαο*, »волети«. У Новом завету, овај израз и њему одговарајућа именица *αγαπε*, »љубав«, откривају Божју дубоку и сталну љубав према својим створењима, која су недостојна Његове љубави. Љубав је истакнута особина Божјег карактера. Он не само да нас воли, већ је Он Љубав (1. Јованова 4,8).

Божја љубав није сила која се темељи на осећањима или склоностима. Љубав нашега Бога није избирљива, нити зависи од тога шта чинимо. Бог воли свет, односно, цео људски род, укључујући и оне који Њега не воле.

Права љубав се препознаје по делима која чинимо. Понекад као људска бића можемо да кажемо да волимо некога, али наша дела показују супротно (1. Јованова 3,17.18). То није случај у исказивању Бога. Његова љубав се показује у Његовим делима. Он је из љубави дао свог Јединороднога Сина ради нашег спасења. На тај начин Бог је дао све што је имао, Себе лично.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 18,9-14. Како нас ова прича поучава о ставу који треба да имамо према Богу и Његовој милости?

Вероватно смо ову причу прочитали много пута и нисмо изненађени Исусовим закључком и пресудом: »Кажем вам да овај (цариник) отиде оправдан кући својој, а не онај.« (Лука 18,14) Међутим, они коју су били присутни када је Исус изрекао пресуду, сигурно су били запањени. Зар то није било неправедно?

Да, то је било потпуно незаслужено. Спасење је такво. Оно је Божји дар. Дар се не зарађује, једноставно се прихвата. Спасење не можемо да купимо, можемо само да га примимо. Иако је Исус ретко употребљавао реч милост, јасно је учио да се спасење добија благодаћу, а благодат значи добити нешто што не заслужујеш.

Да вам Бог даје оно што заслужујете, шта би то било и зашто?

СПАСЕЊЕ: БОГ ЧИНИ ПРВИ КОРАК

Читањем Јеванђеља увиђамо да за спасење у потпуности дугујемо Богу. Исус није дошао на овај свет зато што смо Му упутили позив да дође, већ зато што Га је Отац из љубави према нама послао. Очев учињен корак потврђен је Христовом честом употребом израза »Истинити који Ме посла« и »Отац који Ме посла«. (Јован 7,28; 8,29; 12,49)

Шта је још, на основу текста у Јеванђељу по Јовану 6,44. Отац учинио за наше спасење?

Упркос чињеници да смо били грешници и нисмо волели Бога, Он је показао љубав према нама и омогућио да нам кроз Његовог Сина греси буду опроштени (1. Јованова 4,10). Он нас том невероватном љубављу привлачи к Себи.

Није само Отац укључен у наше спасење, и Син, такође, има веома значајну улогу. Он је дошао са јасном мисијом: »Јер је Син Човечиј дошао да нађе и спасе што је изгубљено.« (Лука 19,10) Кад год размишљамо о томе како је био подигнут од земље, Он нас привлачи к Себи (Јован 12,32).

Докле је Господ спреман да иде у својим напорима да нас спасе? Види: Лука 15,3-10.

Ове две приче показују да Бог не чека равнодушно да дођемо к Њему, већ улаже напоре да нас пронађе. Имамо Бога који тражи. Није важно да ли смо залутали далеко, или смо на неком опасном месту, или смо изгубљени у кући, Господ нас неуморно тражи, док нас не пронађе.

»Чим се овца удаљи од стада, пастир је у страху и бризи! Он броји и поново броји своје стадо. Када се увери да је једна овца заиста одлутала, не дрема. Оставља деведесет и девет у тору и полази у потрагу за једном изгубљеном. Што је ноћ мрачнија и олујнија, пут опаснији, то је већа пастирова брига и озбиљнија његова потрага. Он улаже сваки напор да пронађе изгубљену овцу.

С великим олакшањем послушкује из даљине њен једва чујни позив. Идући за звуком, пење се уз стрме падине, долази до саме ивице понора и свој живот излаже опасности. И тако тражи, док све слабији позиви показују да је овца на крају својих снага. Коначно, његови напори су награђени; изгубљена овца је пронађена.« (Елен Вајт, *Поуке великој Учишћеља*, стр. 188. оригинал)

Јован Крститељ је описао Исуса као »Јагње Божје које узне на се гријехе свијета«. (Јован 1,29) Ову слику лако је могао да разуме сваки Израиљац упознат са приношењем жртава у Храму и светом историјом забележеном у Старом завету. Аврам је показао своју веру да ће се »Бог постарати за јагње Себи на жртву«; и Господ се побринуо да животиња буде принесена на жртву уместо Исака (1. Мојсијева 22,8.13). Израиљци су у Египту жртвовали јагње као симбол божанског избављења из ропства греха (2. Мојсијева 12,1-13). Касније, када је успостављена служба у Светињи, два јагњета су приношена на жртву свакога дана без прекида: једно ујутро и једно увече (2. Мојсијева 29,38.39). Све ове жртве представљале су Месију, који » као јагње на заклање вођен би« зато што »Господ пусти на Њ безаконе свијех нас«. (Исаија 53,6.7) Зато је представљајући Исуса као »јагње Божје које узне на се гријехе свијета« (Јован 1,29), Јован Крститељ открио заменичку природу Христове смрти.

У току службе, Исус је у више наврата говорио о својој смрти, иако је ученицима било тешко да схвате зашто мора да умре (Матеј 16,21.22). Исус је постепено објаснио њену узвишену сврху.

Које је слике Исус употребио да укаже да ће умрети као наша Замена? Матеј 20,28; Јован 10,11.

»Од ове љубави нико веће нема, да ко душу своју положи за пријатеље своје« (Јован 15,13); то је истина чак и ако они не разумеју, нити прихватају ту жртву. На крсту, Исус је пролио крв »за многе ради отпуштења гријеха«. (Матеј 26,28)

Важно је запазити да је Исус добровољно предао свој живот. Као што је Отац дао свог јединог Сина, тако је Син дао сопствени живот да откупи људски род. Нико Га није присило да то учини. »Нико је (душу) не отима од Мене, него је Ја сам од Себе полажем«, изјавио је Исус. (Јован 10,18)

Чак је и Кајафа, који је отворено одбацио Исуса и покренуо заверу да Га убију, несвесно указао на Исусову заменичку смрт (Јован 11,49-51).

Помислите колико незахвалности људски род исказује према Богу, који нам је све дао у Христу. Шта можемо да учинимо да не упаднемо у такву замку? Зашто то лако може да се то догоди, нарочито кад пролазимо кроз тешка времена?

СЛОБОДНИ ОД ГРЕХА

Без Христа били смо робови греху, робови рђавих порива наше пале природе. Живели смо окренути себи, удовољавајући себи, уместо да живимо на славу Божју. Неизбежна последица овог духовног ропства била је смрт, зато што је плата за грех смрт.

Али, Исус је дошао да »проповједи заробљенима да ће се отпустити.« (Лука 4,18) Они нису заробљеници у дословном смислу, већ се налазе у сотонином духовном заробљеништву (види: Марко 5,1-20; Лука 8,1.2). Исус није ослободио Јована Крститеља из Иродове тамнице, али је ослободио оне који су били везани ланцима грешног живота, ослободио их је тешког терета кривице и вечне осуде.

Које велико обећање проналазимо у следећим стиховима? Јован 8,34-36.

Употреба речи *заиста* у 36. стиху показује да постоји и лажни облик слободе, која заправо наводи људска бића на даљу непослушност Богу. Исусови слушаоци сматрали су да им њихово порекло, које потиче од Аврама, пружа наду за слободу. Ми смо у истој опасности. Када је спасење у питању, непријатељ жели да се ослонимо на било шта – на пример, наша учења, личну светост, службу Богу – било шта осим Христа. Међутим, ништа од тога, без обзира колико је важно било, нема силу да нас ослободи од греха и његове осуде. Једини прави Ослободилац је Син, који никада није био роб греху.

Исус се радује када опрашта грехе. Када су четворица људи донели одузетог човека к Њему, знао је да је био болестан због разузданог живота који је водио, али је, такође, знао да се покајао. У молећивом погледу овог човека, Господ је видео чежњу његовог срца за опроштењем и веру у Исуса као јединог Помагача. Исус му је нежно рекао: »Синко, опраштају ти се гријеси твоји.« (Марко 2,5) То су биле најлепше речи које је тај човек икада чуо. Терет очаја нестао је из његовог ума, а мир због добијеног опроштења испунио је његово срце. У Христу је пронашао духовно и физичко исцељење.

У фарисејевој кући, жена грешница опрала је Исусове ноге својим сузама и помазала их миром (Лука 7,37.38). Приметивши негодовање фарисеја, Исус је објаснио: »Опраштају јој се гријеси многи.« (Лука 7,47) Затим се обратио њој: »Опраштају ти се греси.« (Лука 7,48)

»Опроштени су ти греси.« Зашто су то најлепше речи које ико од нас може да чује?

ХРИСТОС НАМ ДАЈЕ ВЕЧНИ ЖИВОТ

Заслужили смо да умремо због својих греха. Међутим, Христос је преузео наше место на крсту и платио смртну казну, коју смо, иначе, ми требало да платимо. Он је невин преузео нашу кривицу и примио нашу казну да бисмо ми грешни могли бити проглашени невинима. Од Њега, уместо да умремо, примили смо вечни живот. У Јеванђељу по Јовану 3,15. дато нам је то узвишено обећање: »Да ниједан који Га вјерује не погине, него да има живот вјечни.« Ово обећање поновљено је на крају шеснаестог стиха у истом поглављу.

Неки сматрају да чак и после прихватања Христа за Спаситеља, обећање о вечном животу постаје стварно тек *јосле* Његовог другог доласка. Међутим, обећање о спасењу изражено је у садашњем времену: »Ко вјерује Сина, има живот вјечни.« (Јован 3,36) Свако ко верује у Христа, сада »има живот вјечни«, »и не долази на суд« у последњи дан, »него је прешао из смрти у живот«. (Јован 5,24) Чак и ако умремо и спавамо у гробу, овај привремени одмор не одузима стварност вечног живота.

Када Исус постане наш Спаситељ, наш живот прима потпуно ново значење, и тада можемо да уживамо у богатијем и пунијем животу. »Ја дођох«, изјавио је Исус »да имају живот у изобиљу«. (Јован 10,10) Уместо пролазних овоземаљских задовољстава, која нас испуњавају, али нас у потпуности не задовољавају, Он нам нуди потпуно другачији живот, испуњен неисцрпним задовољством у Њему. Овај нови, обogaћени живот обухвата цело наше биће. Исус је учинио бројна чуда да обнови физички живот многим људима. Али изнад свега, Он је желео да им пружи обновљени духовни живот, чист од греха, испуњен вером у Њега и сигурношћу у спасење.

Коју је метафору Исус употребио да изрази шта се дешава када Га неко прихвати? Шта то значи у нашем свакодневном животу? Види: Јован 6,35.47-51.

Размислите о мисли о вечном животу. Не ради се само о непролазном постојању, већ изнад свега благоденом, срећном животу, који проводимо у заједници пуној љубави са Богом на новој Земљи. Иако још увек живимо на овом свету, како можемо да почнемо да уживамо, макар делимично, у дару вечног живота?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Христос грешникова потреба« у књизи Елен Вајт *Пути Христју*, стр. 17-22. оригинал.

»Гледајући распетог Откупитеља, боље схватамо величину и значај Жртве коју је Величанство Неба поднело за нас. План спасења прославља се пред нама, а помисао на Голготу буди у нашем срцу жива и света осећања. Хвала Богу и Јагњету биће у нашем срцу и на нашим уснама; гордост и служење своме ја не може да напредује у души, која се живо сећа призора са Голготе.

Онај који прати Спаситељево неупоредиву љубав, уздићи ће се у мислима, очистити срце и преобразити карактер. Изаћи ће да буде светлост свету, да из њега делимично одсјајује ова чудесна љубав. Уколико више посматрамо Христов крст, утолико ћемо потпуније усвојити језик апостола који је рекао: »А ја Боже сачувај да се чим другијем хвалим осим крстом Господа нашега Исуса Христа, којера ради разапем се мени свет, и ја свијету.« (Галатима 6,14; Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 661. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Спасење је дар, што значи да је бесплатно. Ипак, да ли има неку цену? Која је цена прихватања тог дара и зашто је он – која год да је цена у питању – тако драгоцен?

2. У понедељак смо читали текстове који указују да је спасење резултат Божјег учињеног првог корака. Он чини све напоре да нас спасе. Ипак, Исус је, такође, рекао да је потребно да тражимо Божје царство и Његову правду (Матеј 6,33). Његове речи »Навалите да уђете на тијесна врата« (Лука 13,24), указују да треба да тражимо спасење. Како ово можемо да објаснимо?

3. Како Христова смрт на крсту открива Божју правду? Како, такође, открива и Божју благодат?

4. Кад бисмо сопственим напорима могли да зарадимо вечни живот, добрим делима и држањем Закона, шта би то говорило о озбиљности греха? Размислите колико је грех страشان, када је само Исусова смрт могла да га плати.

5. Религиозни Јевреји виде у Суботи предукус вечног живота. На који начин ова мисао о Суботи као предслици вечног живота има смисла?

КАКО ПОСТАТИ СПАСЕН?

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 5,27-32; 13,1-5; Матеј 22,2-14; Захарија 3,1-5; Јован 8,30.31; Лука 14,25-27.

Текст за памћење: »И као што Мојсије подиже змију у пустињи, тако треба Син Човјечиј да се подигне. Да ниједан који Га вјерује не погине, него да има живот вјечни.« (Јован 3,14.15)

Када су Израилце почеле да уједају змије у пустињи, Бог је наложио Мојсију да направи бронзану змију и постави на штап, да би свако кога змија уједе могао да погледа у њу и оздрави.

Какве је исцељујуће моћи могла да има једна бронзана змија? Никакве. Излечење је долазило само од Бога. Међутим, гледањем у бронзану статуу, Израилци су показивали своју веру у Бога, који је био њихова једина нада и спасење.

Господ је желео да усвоје духовну поуку. Он је променио симбол смрти у симбол живота. Та бронзана змија представљала је Христа, који је понео наше грехе да би нам омогућио спасење. Сви вером можемо да усмеримо поглед према Христу подигнутог на крсту и пронађемо лек од смртоносног уједа старе змије, сотоне. У супротном, умрећемо у својим гресима. Божја реч говори оно што је болна истина: као људска бића, ми смо грешници којима је потребна милост. Та милост нам је понуђена у Исусу Христу.

Ове седмице проучаваћемо Исусова учења о једноставним, корисним корацима потребним за спасење.

ПРЕПОЗНАТИ ЛИЧНЕ ПОТРЕБЕ

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 5,27-32. Како можете да препознате групу којој припадате?

Многи људи имају добро физичко здравље и није им потребан лекар. Међутим, ко је заиста духовно здрав? Од свих људи »нема никога добро да твори, нема ниједнога« (Псалам 14,3); нико није праведан (Римљанима 3,10). Ми можемо да чинимо добра и морална дела, али не можемо да учинимо себе праведнима пред Богом. Зато, говорећи да није »дошао да дозове праведнике« (Лука 5,32), Исус се обратио фарисејима, који су себе сматрали праведнима, иако то нису били. Нажалост, иако су веровали да су добри у Божјим очима, били су духовно слепи (Јован 9,40.41).

Зато је први корак у приману лека препознавање сопственог грешног стања и потпуне неспособности да сами себе излечимо. Али како можемо да увидимо своју стварну потребу ако смо слепи? Како можемо да признамо да смо грешници ако нас управо греси спречавају да препознамо своје право стање?

Шта може да отвори наше духовне очи да бисмо могли да препознамо велику потребу за Спаситељем? Види: Јован 16,8.

Једини мелем за очи, који нам може помоћи да увидимо своје стварно духовно стање јесте, Свети Дух. Пре него што ишта може да учини за нас, Он мора да нас увери да смо грешни. Он непрестано делује на нашу савест да би у нама пробудио свест о нашим гресима и дубоко осећање кривице, који у нама буде чежњу за Спаситељем. Када чујемо тај позив, морамо га послушати, иначе, пре или касније, толико ћемо отврднути за утицај Светога Духа да ништа неће моћи да буде учињено за нас. Каква застрашујућа помисао!

Иако је осећање кривице често рђава појава, како Свети Дух може да употреби кривицу у корист вашег духовног раста?

Препознавање греха није довољно; оно мора бити праћено покајањем. Библијско значење покајања обухвата три корака: признање греха, жалост због учињеног греха и жељу да више не грешимо. Ако само један корак недостаје, то није право покајање. На пример, Јуда је признао свој грех, али није осећао жалост што је издао Учитеља (Матеј 27,3.4). Он је био опхрван грижом савести, не покајањем. Његово признање проистекло је из страха од последица, не из љубави према Христу.

Важност покајања можемо да видимо у чињеници да су Јован Крститељ и Исус започели своју службу проповедајући: »Покајте се, јер се приближи Царство небеско!« (Матеј 3,2; 4,17) Касније, када је Исус послао Дванаесторицу на прво мисионарско путовање, и они су проповедали »да се треба кајати«. (Марко 6,12) Затим, после Педесетнице, Петар је саветовао мноштву да учине исто (Дела 2,38; 3,19).

Обратите пажњу на снажне речи којима је Исус нагласио свеопшту потребу за покајањем да бисмо могли бити спасени. Коју нам поруку Он овде упућује? Види: Лука 13,1-5.

Исус је потврдио да су сви људи грешни. Зато је и упутио овакав позив својим слушаоцима: »Него ако се не покајете сви ћете тако изгинути.« (5. стих) Без покајања, искупљење је немогуће, јер одсуство покајања указује да људи одбијају да се покоре Господу.

Речено нам је и ово: »Доброта Божја те на покајање води.« (Римљанима 2,4) Шта то значи? Коцка леда може да се разбије у ситне комаде, али ти комади и даље ће бити лед. Ту исту коцку леда можемо да поставимо поред извора топлоте, и она ће се отопити и претворити у воду. Лед нашег поноса може да се отопи само ако смо изложени топлоти Божје доброте и љубави. Зато је веома важно да што више размишљамо о свим доказима Божје љубави према нама које смо доживели.

»Ми се не кајемо да би нас Бог могао завоleti, већ нам открива своју љубав да би нас повео на покајање.« (Елен Вајт, *Поуке великој Учишћеља*, стр. 188. оригинал)

Шта су докази Божје љубави? Шта сте видели, доживели и научили што вам даје снажне разлоге да верујете у Његову доброту? Зашто је важно да увек размишљамо о томе, нарочито у тешким тренуцима?

Право покајање иде руку под руку са вером у Исуса као нашег јединог Спаситеља. Исус је често говорио о потреби да верујемо у Њега да бисмо примили Његове благослове: »Ако можеш вјеровати, све је могуће ономе који вјерује.« (Марко 9,23) Вера има важну улогу у нашем спасењу. Сотона то зна и зато улаже све напоре да нас држи даље од вере (Лука 8,12).

Према Исусу, шта значи »веровати«? То је више од нејасног осећања да ће се нешто догодити. То је више од умне вежбе. Вера која спасава није без циља. Напротив, вера има јасан циљ: Исуса Христа. Вера није само веровање у нешто, већ у Некога. Вера је имати поверење у Исуса и ослонити се на Његову жртву, коју је поднео ради нас. Веровати у Исуса значи познавати Га, схватити ко је Он (Јован 6,69), и примити Га за личног Спаситеља (Јован 1,12).

Бог је тако волео свет да је људима даровао Исуса, да свако ко искрено верује у Њега може да има вечни живот. Његова смрт не значи да ће сви бити спасени. Морамо бити покривени Његовом правдом. Верујући у Њега, примамо правду, имамо сигурност и велико обећање да ће нас Он подигнути у последњи дан (Јован 6,40).

**Исус је упутио речи охабрења жени која је живела грешним животом: »Опраштају ти се гријеси... Вјера твоја поможе ти.« (Лука 7,48.50)
Шта то значи? Да ли нас наша вера спасава?**

Према Јеванђељима, приликом исцељивања неких људи, Исус им је упутио следеће речи: »Вјера твоја поможе ти.« (Матеј 9,22; Марко 10,52; Лука 17,19) Говорећи то, Он није приписивао неке исцељујуће моћи њиховој вери, која је у ствари била потпуно поверење да их Исус својом силом може излечити. Сила вере не произлази од особе која верује, већ од Бога у кога та особа верује.

Зашто морамо бити пажљиви у свом схватању улоге вере у односу на молитву, нарочито када је реч о излечењу? Зашто је погрешно закључити из претходних текстова да ако не дође до излечења после молитва, то је због тога што немамо довољно вере?

СВАДБЕНО РУХО

Исус је сео испред мноштва људи и изговорио речи које су их запрепастиле: »Ако не буде већа правда ваша него књижевника и фарисеја, нећете ући у Царство небеско.« (Матеј 5,20) Мало њих било је тако верно у држању слова Закона као што су то били фарисеји. Ипак, кренули су погрешним путем зато што су својим понашањем намеравали да оставе снажан утисак на људе, а не да угоде Богу. Исус нас опомиње да не чинимо тако (Матеј 6,1).

Како, онда, можемо бити праведни пред Богом? Прича о свадбеној свечаности помаже нам да препознамо извор истинске правде.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 22,2-14. Зашто је цар желео да сваки гост има свадбено рухо на свадби? Шта рухо представља? Види: Исаија 61,10; Захарија 3,1-5.

Цар је припремио бесплатна свадбена руха. Гости су непланирано примили позив, док су се налазили на раскршћу, и вероватно нису имали одговарајућу одећу за свадбу, нити новац да је купе. Позив и одећа били су цареви дарови. Једини услов који је требало да испуне да би могли учествовати у свечаности јесте да прихвате оба дара.

Још од пада у Едемском врту, сваки човек је духовно наг. Када су Адам и Ева схватили да су наги после исказане непослушности, покушали су да се покрију одећом од смоквиног лишћа, која је била неудобна и неделотворна (1. Мојсијева 3,7). Највиши степен правде који човек својим напорима може да постигне је »као нечиста хаљина«. (Исаија 64,6)

Бог нам као у причи, даје рухо које нам је потребно. Он је начинио одећу за Адама и Еву и обукао их (1. Мојсијева 3,21), што је симбол Његове правде која покрива грешника. Господ, такође, нуди рухо Христове правде својој Цркви, да се »обуче у свиљу чисту и бијелу« (Откривење 19,8), »која нема мане ни мрштине, или таквога чега«. (Ефесцима 5,27) Ово рухо је »Христова праведност, Његов наукаљани карактер, који по вери даје свима који Га приме за свог Спаситеља«. (Елен Вајт, *Поуке великој Учишћеља*, стр. 310. оригинал)

Зашто је од свега у шта верујемо најважније да схватимо да наше спасење потиче од руха које нам Христос даје као дар? Зашто никада не смемо да то заборавимо?

СЛЕДИТИ ИСУСА

Када у вери увидимо своју потребу, покајемо се, признамо грехе и затражимо Христову правду за себе, постајемо Његови ученици. Исус је за време своје службе, упутио позив различитим људима, као што су Петар, Јаков и Јован, да буду Његови ученици, позив који је подразумевао да оставе све да би следили Њега (Матеј 4,20.22; Марко 10,28; Лука 5,28). У ствари, у Јеванђељима глагол *следити* постао је синоним за «ученика».

Која два чиниоца одлучују у жељи да постанемо Исусови ученици? Види: Јован 8,30.31.

Неки људи покушавају да раздвоје веру у Исуса од Негових учења, као да је прво важније од другог. Али, Исус није правило такву разлику. За Њега, оба чиниоца су тесно повезана и представљају темељ правог учеништва. Исусов ученик је посвећен Његовој личности, као и Његовим речима. Иако увек постоји опасност да почнемо више да се бавимо учењима и формама вере и тако изгубимо Исуса из вида, такође морамо бити свесни да није добро сматрати да је веровати у Исуса све што је важно у нашем ходу са Господом.

Колико високу цену треба да платимо да бисмо постали Исусови ученици? Види: Лука 14,25-27.

Исус је користио глагол *мрзети* као израз у значењу «волети мање». Напоредни текст у Јеванђељу по Матеју чини јаснијим значење Исусових речи: «Који љуби оца или матер већма него Мене, није Мене достојан; и који љуби сина или кћер већма него Мене, није Мене достојан.» (Матеј 10,37) Исус мора да буде на првом месту у нашем животу ако желимо да будемо Његови ученици.

Коју цену плаћате зато што следите Христа и што сте Његов ученик? Шта ваш одговор говори о вашој заједници са Господом?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Покајање«, стр. 23-32. оригинал, у књизи Елен Вајт *Пути Христџу*.

»Ми се не можемо покајати без Христовог Духа, који ће пробудити савест, као што без Христа не можемо добити ни опроштај.« (Елен Вајт, *Пути Христџу*, стр. 26. оригинал)

»И док на голготском крсту гледамо Божје Јагње, тајна откупљења почиње да се открива нашем уму, а доброта Божја води нас на покајање. Христос је испољио несхватљиву љубав својом смрћу за грешнике, па када грешник увиди ову љубав, она му омекша срце, утиче на његов ум и скрушеношћу надахњује његову душу.« (стр. 26.27. оригинал)

»Понизно и скрушено срце, промењено правим покајањем, уважава Божју љубав и цену Голготе; и као што син признаје милостивом оцу, тако ће и искрени покајник изнети све грехе пред Бога. Писано је: 'Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше, и очисти нас од сваке неправде.'« (1. Јованова 1,9; исто, стр. 41. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Многи покушавају да потисну своје осећање кривице алкохолом, дрогама или овоземаљским уживањима. Зашто ништа од тога не помаже? Како бисте помогли некоме ко се налази у таквом стању да пронађе право решење за осећање кривице?

2. Могуће је увидети своје грехе без доношења »родова достојних покајања«. Зашто то није право покајање? Који родови су у питању? Дали су то добра дела учињена да би се задобила Божја наклоност?

3. Размислите о чињеници да је Христова правда бесплатна, али не и јефтина. Иако не морамо да платимо за њу, Господ је морао да плати бескрајну цену на крсту. Размислите о томе колико смо грешни и колико је грех озбиљан, када је била потребна таква »крајња мера«, као што је смрт Божјег Сина, да бисмо били спасени од последица греха.

РАСТИ У ХРИСТУ

6. Библијска доктрина

Од 2. до 8. августа

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 3,1-15; Матеј 13,33; 2. Коринћанима 5,17; Јован 15,4-10; Матеј 6,9-13; Лука 9,23.24.

Текст за памћење: »Одговори Исус и рече му: Заиста, заиста ти кажем, ако се ко наново не роди, не може видјети царства Божијега.« (Јован 3,3)

Никодим је био привучен Христу, али није се усуђивао да Га јавно посети. Љубазно је поздравио Исуса називајући Га Учитељем посланим од Бога. Учитељ је знао да се иза тог учтивог поздрава налази неко ко трага за истином, зато, не губећи време, рекао је Никодиму да му није потребно теоретско знање, већ духовно обновљење, новорођење.

Никодиму је било тешко да разуме ову мисао. Као Аврамов потомак, био је сигуран да има своје место у Божјем царству; а још као строги фарисеј, сигурно је заслужио и Божју наклоност, зар не? Зашто му је онда била потребна тако коренита промена?

Исус му је стрпљиво објаснио да је духовна промена натприродно дело Светог Духа. Иако не можемо да видимо и схватимо како до ње долази, можемо да уочимо њене родове. То зовемо обраћењем, новим животом у Христу.

Иако увек треба да се сећамо Господњег позива и обраћења, пред нама је изазов да се свакога дана чврсто држимо Њега, да би нас све више могао мењати у своје обличје.

Су

Проучити
целу
поуку

БИТИ ПОНОВО РОЂЕН

Ревни хришћанин супротставио се једној дами која се бавила политиком и упитао је: »Да ли сте се поново родили?« Љута због, како је она сматрала, личног питања, одговорила је: »Било је успешно први пут, хвала.«

Можда јесте било успешно, али када рамишљамо о својој палој природи, наше прво рођење није довољно, бар не за вечни живот. Зато се морамо »поново родити«.

Прочитајте Исусов разговор са Никодимом записан у Јеванђељу по Јовану 3,1-15. Како је Исус објаснио шта значи бити наново рођен?

Нема сумње да је Никодим, учитељ у Израиљу, познавао Стари завет, у коме се говори о потреби за »новим срцем« и Божјој спремности да га створи у нама (Псалам 51,10; Језекиљ 36,26). Исус је објаснио Никодиму ову истину и како се она може остварити.

Разговор који је апостол Јован забележио завршава се Исусовим речима, не Никодимовим одговором. Он је вероватно отишао својој кући дубоко утонуо у мисли. Свети Дух је тихо радио у њему и после три године био је спреман да отворено постане Исусов ученик.

То што је неопходно да се наново родимо показује, без сумње, да је са духовне тачке гледишта наше претходно рођење недовољно. Ново рођење мора бити двоструко: водом и Духом. У светлости службе Јована Крститеља, Никодиму није било тешко да схвати да се рођење водом односило на крштење водом. Оно што је, такође, требало да зна јесте да је рођење Духом обнављање срца деловањем Светог Духа.

Постоје сличности између физичког и духовног рођења. Оба означавају почетак новог живота, који не можемо сами себи да подаримо, увек неко други мора да нам га дарује. Међутим, постоји важна разлика између њих: не можемо да бирамо да ли желимо да се родимо или не, али духовно рођење можемо да бирамо. Само они који дозволе Светом Духу да створи ново духовно биће у њима, могу бити, наново рођени. Бог поштује нашу слободу, и упркос жељи да нас мења, Он то силом не чини.

Сетите се како је Господ утицао на ваше обраћење? Није важно да ли се то догодило у неким драматичним околностима или кроз дуг и неприметан процес промене. Како сте доживели новорођење?

НОВИ ЖИВОТ У ХРИСТУ

Бити поново рођен могуће је само деловањем Светог Духа. Исус је употребио грчку реч *йнеума*, која значи »Дух« и »ветар«, да би описао процес обраћења (Јован 3,8). Ветар дува; нико од нас не може да га покрене, усмери или заустави. Његова велика сила је изван људске моћи управљања. Ми само можемо да одговоримо на његово деловање, да му се одупремо или употребимо његову снагу у своју корист.

Исто тако, Свети Дух непрестано делује у срцу сваког човека, и приближава га Христу. Нико не може да управља његовом снажном спасоносном и обнављајућом силом. Можемо да јој се одупремо или да јој се приклонимо. Када се предамо Његовом утицају, Свети Дух ствара у нама нови живот.

Да ли можемо да знамо да ли смо доживели новорођење? *Да*. Дух делује неприметно, али су резултати Његовог деловања видљиви. Наши ближњи приметиле да је Исус створио ново срце у нама. Дух увек делује тако да унутрашња промена коју чини у нама буде испољена у свакодневном животу. Као што је Исус рекао: »По родовима њиховијем познаћете их.« (Матеј 7,20)

Нови живот у Христу није поправљен живот са неколико видљивих промена. Он није преиначавање или побољшање старог живота, већ потпуна промена.

Шта следећи текстови говоре о томе шта ће ново рођење остварити у нама? Титу 3,5-7; 2. Коринћанима 5,17; Галатима 6,15.

Преко деловања Светог Духа, Христос усађује у нас нове мисли, осећања и побуде. Он буди нашу савест, мења наш ум, покорава сваку несвету жељу и испуњава нас небеским миром. Иако промене не наступају одмах, током времена постајемо нова створења у Христу. Морамо да постанемо, зато што овакви какви смо рођењем нисмо прави пред Богом.

Размислите о свом животу у последња двадесет четири часа. До које мере су ваши ближњи препознали Христа у вашим речима, ставовима и делима? Молите се за оне црте карактера које и даље треба да се мењају деловањем Светог Духа.

Снажан духован живот могућ је само ако се стално ослањамо на Христа. Исус је употребио слику лозе да нас поучи како то да постигнемо. »Ја сам Чокот, а ви лозе«, рекао је Исус (Јован 15,5). У Старом завету, Израил је описан као чокот који је Господ засадио (Исаија 5,1-7; Псалам 80,8.9; Јеремија 2,21), али Исус назива Себе »правим Чокотом« (Јован 15,1) и позива своје следбенике да се сједине са Њим, као што су лозе повезане са чокотом.

Шта из ових текстова можемо да научимо о сталном пребивању у Христу? Види: Јован 15,4-10.

Лоза која је недавно одвојена од чокота може да изгледа свеже неко време, али ће се сигурно осушити и угинути, јер је одвојена од извора живота. На исти начин, можемо да примимо живот само у заједници са Христом. Да би била успешна, ова заједница мора да се одржава. Време за молитву и проучавање у јутарњим часовима је веома важно, али наша веза са Господом мора да се настави и у току дана. Пребивање у Христу значи непрестано тежити Њему, тражити Његово вођство, молити се за снагу да живимо по Његовој вољи и да нас испуни својом љубављу.

Једна од највећих замки огледа се у покушају да живимо хришћанским животом независно од Господа. »Без Мене не можете чинити ништа.« (Јован 15,5) Без Њега не можемо се одупрети ниједном искушењу, не можемо надвладати ниједан грех или развити карактер у складу са Његовим обличјем. Можемо да напредујемо у новом духовном животу само помоћу сталне повезаности са Христом.

Читајући Реч и размишљајући о њој, ми смо нахрањени и оснажени. »Ријечи које вам Ја рекох дух су и живот су.« (Јован 6,63) Чуване у нашем срцу и уму, ове речи надахнуће наше молитве тако да ћемо остати у додиру са Господом. Иако нас »бриге овога свијета« (Марко 4,19) лако могу одвратити, морамо уложити истрајне напоре да пребивамо у Исусу.

Које су највеће препреке које вас спречавају да стално пребивате у Христу? Које кораке можете предузети да бисте их уклонили или превазишли?

МОЛИТВА

Поред проучавања Библије, молитва је веома важна у нашем настојању да пребивамо у Христу и духовно растемо. Чак је и Исусу била потребна молитва у тежњи да се сједини са Оцем. Оставио нам је пример молитвеног живота. Молитва је обележила најважније тренутке у Његовом животу. Молио се приликом крштења. Често се молио на усамљеним местима пре свитања или на гори после заласка Сунца. Понекад је проводио целу ноћ у молитви, као када је изабрао дванаест ученика. Молио се да васкрсне Лазара. Чак Га ни крст није одвратио од молитве.

Ако »зна Отац ваш шта вам треба прије молитве ваше« (Матеј 6,8), зашто је потребно да Му у молитви изнесемо своје потребе? Зато што кроз молитву, учимо да се ослободимо свога ја и постанемо зависни од Њега.

Исусово обећање гласи: »Иштите, и даће вам се; тражите, и наћи ћете; куцајте, и отвориће вам се.« (Матеј 7,7) Иако не треба да мислимо да ћемо оставити дубок утисак на Њега бескрајно дугим молитвама (Матеј 6,5-9), треба да будемо истрајни у молитви, да се ухватимо за Његова обећања (Јован 15,7; 16,24) без обзира на све.

Како различити делови молитве *Оче наш* могу да нам помогну да растемо у Христу? Види: Матеј 6,9-13.

Исус је наш Посредник на Небу. Зато нам је наложио да Оцу упућујемо молитве у Његово име. »Заиста, заиста вам кажем да што год узиштете у Оца у име Моје, даће вам.« (Јован 16,23) Христос је учио да постоје одређени услови да би се ово предивно обећање испунило. Треба да верујемо да Бог може да одговори на наше молитве (Матеј 21,22). Став опраштања према нашим ближњима, такође, је потребан (Марко 11,25). Међутим, најважније је да наша воља увек треба да буде потчињена Очевој вољи (Матеј 6,10; Лука 22,42). Било какво »одлагање« у одговору на молитву не треба да нас обесхрабри; напротив, треба увек да се молимо и никада да не одустајемо (Лука 18,1).

Молбу »Господе, научи нас молити се« (Лука 11,1), увек треба да упућујемо Богу, без обзира колико је времена протекло откако смо прихватили Христа за свог Спаситеља. У коме делу нашег молитвеног живота и даље треба да растете милошћу Божјом?

СВАКОДНЕВНО УМИРАЊЕ СТАРЕ ПРИРОДЕ

Необично је сазнање да само ако умremo можемо заиста живети. Када се крстимо, умиремо (тако би требало) својој старој природи и устајемо у нови живот. Било би дивно да је стари грешан човек заувек умро када смо приликом крштења уроњени у воду. Пре или касније, међутим, сви откривамо да су наше старе навике и склоности још увек живе и да се боре да поново преузму контролу у нашем животу. После крштења, наша стара природа мора стално изнова да умире. Зато је Исус повезао хришћански живот са крстом.

Шта значе стихови у Јеванђељу по Луки 9,23.24?

Многи сматрају да је крст који морају да носе тешка болест, неповољне животне околности или трајна онеспособљеност. Иако је све ово веома страшно, значење Исусових речи иде још даље. Узети крст значи одрицати се себе свакога дана. Не понекад, већ свакога дана; не само део нас, већ цело наше биће.

Хришћански живот је крстолики живот. »С Христом се разапех. А ја више не живим, него живи у мени Христос.« (Галатима 2,19.20) У старом свету, они који су били разапети, нису одмах умирали. Обично су патили много часова, понекад неколико дана, док су висили на крсту. Наша стара природа, иако је разапета, бори се да преживи и сиђе са крста.

Није лако одрећи се себе. Наша стара природа оклева, наш стари човек не жели да умре. Осим тога, ми не можемо себе приковати на крст. »Нико није у стању да се потпуно ослободи старе природе. Ми се једино можемо ослонити на Христа да то дело доврши у нама. Онда ће језик наше душе проговорити: Господе, узми моје срце, јер ти Га не могу дати! Оно је Твоје власништво. Сачувај га од покварености, јер га не могу сачувати за Тебе! Спаси ме упркос мени самоме, мојој слабој, нехришћанској, старој природи! Обликуј ме, промени ме, подигни ме у чисту и свету небеску атмосферу тако да твоја богата љубав може потећи кроз моју душу!«

»Ово одбацивање старе човекове природе не догађа се само на почетку његовог хришћанског живота. Оно се мора изнова догађати, на сваком кораку човековог напредовања према Небу... Једино упорним одбацивањем старе природе, сталним ослањањем на Христа, можемо спокојно наставити свој ход путем који води у Небо.« (Елен Вајт, *Поуке великој Учишћеља*, стр. 159.160. оригинал) Морамо се свакодневно предавати Господу.

Када сте последњи пут умрли себи? Шта вам ваш одговор говори у светлости данашње поуке?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Посвећење«, стр. 43-48. оригинал, у књизи Елен Вајт *Пуџи Христџу*; »Никодим«, стр.167-177. оригинал, у књизи *Чежња векова*.

»Борба са самим собом је највећа борба која је икада вођена. Лично предање, предање свега Божјој вољи, покреће борбу; али душа пре него што доживи обнову у светости, мора да се покори Богу.« (Елен Вајт, *Пуџи Христџу*, стр. 43. оригинал)

»Не можемо задржати стару природу и бити испуњени Божјом пунином. Морамо се ослободити старог ја. Ако на крају задобијемо Небо, то ће се догодити само одбацивањем старе природе и прихватањем Христовог ума, духа и воље.« (Елен Вајт, *In Heavenly Places*, стр. 155)

»Када Божји Дух освоји срце, Он преображава и живот. Грешне мисли се одбацују, рђава дела напуштају; љубав, понизност и мир заузимају место гнева, зависти и свађе. Радост заузима место жалости, а лице одсјајује небеском светлошћу... Благослов долази онда када се душа вером покорава Богу. Тада сила невидљива за људско око, ствара ново створење по Божјем обличју.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 173. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. На основу сопственог искуства, шта значи пребивати у Христу? Како одржавање заједнице са Исусом утиче на ваш живот? Шта се дешава када не одржавате ту заједницу?

2. Ко се није суочио са питањем молитава које нису услышене? Како одржавате веру у Бога и Његова обећања када не добијете одговор какав желите? Шта увек морамо имати на уму у таквим околностима?

3. Зашто смо позвани да се свакога дана одричемо себе и своје старе природе? Ако се не одрекнете себе, ако дозволите старом ја да управља вашим мислима и делима, какав то утицај има на ваш живот? Да ли ће тада ваш живот, на било који начин, да подсећа на живот нашег Учитеља?

ЖИВЕТИ КАО ХРИСТОС

7. Библијска доктрина

Од 9. до 15. августа

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 9,36; Марко 10,21; Лука 10,30-37; Матеј 25,31-46; Лука 6,32-35; Јован 15,4-12.

Текст за памћење: »Нову вам заповијест дајем да љубите један другог, као што Ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом.« (Јован 13,34)

Насупрот мишљењу многих, заповест да волимо своје ближње није ново учење из Новог завета. Бог је већ у Старом завету дао заповест свом народу да »љуби ближњег својега као себе самога« (3. Мојсијева 19,18), и да »љуби (дошљаке) као себе самога«. (3. Мојсијева 19,34)

Зашто је, онда, Исус рекао: »Нову вам заповест дајем«? Новина у Исусовим поукама је постављено ново мерило: »Као што Ја љубим вас.« Пре Христовог утеловљења, људи нису у потпуности схватили Божју љубав. Својим несечичним животом и смрћу, Исус је показао право и дубоко значење љубави.

»Љубав је прожимала све што је Христос чинио. Он је дошао да загрли свет рукама своје љубави... Ми треба да следимо Његов пример, Он треба да буде наш Узор, све док не будемо имали исту љубав за друге какву је Он показао према нама.« (Елен Вајт, *Our Father Cares*, стр. 27)

Док ове седмице будемо размишљали о Исусовом животу испуњеном нежношћу, саосећањем, обзиром и милосрђем, нека Његово божанско начело љубави, које је обележје правог хришћанства, дотакне наше срце и промени га.

Су

Проучити
целу
поуку

КАКО ЈЕ ИСУС ЖИВЕО?

Упркос сталним и жестоким сотониним нападима, Исус је живео несебичним животом, служећи другима љубављу. Друге је увек стављао на прво место, не Себе. Од детињства до крста, показивао је сталну бригу и жељу да служи другима. Његове нежне руке увек су биле спремне да одагнају људску патњу. С љубављу је бринуо за оне које је друштво мало ценило, као што су били деца, жене, странци, губавци и цариници. Он »није дошао да Му служе, него да служи«. (Матеј 20,28) Зато »прође чинећи добро и исцјељујући све које ђаво бјеше надвладао«. (Дела 10,38) Саосећање и милосрђе које је показивао у занимању за добро других било Му је важније од задовољавања личних физичких потреба за храном и одмором. Чак и док је висио на крсту, више је бринуо за мајку него што је обраћао пажњу на сопствене патње (Јован 19,25-27).

Шта из текстова у Јеванђељу по Матеју 9,36; 14,14; 15,32. можемо да научимо о Исусовом ставу према људима?

Исус је био осетљив за потребе људи, и искрено се старао о њима. Његово срце покренуто саосећањем приближило се великом мноштву, међу којима су многи били уморни и клонули. Са саосећањем прилазио је беспомоћнима, као што су била два слепа човека у близини Јерихона (Матеј 20,34), губавац који Га је молио за помоћ (Марко 1,40.41) и удовица која је изгубила свог сина јединца (Лука 7,12.13).

Којим начелом се Исус руководио, када се сусретао са различитим људима? Види: Марко 10,21. и Јован 11,5.

Свако дело милосрђа, свако чудо, свака реч коју је Исус изговорио били су надахнути Његовом бескрајном, истрајном и сталном љубављу. На крају Свог живота, јасно је показао ученицима да их »до краја љуби«. (Јован 13,1) Својом смрћу на крсту, показао је целом свемиру да несебична љубав побеђује себичност. У светлости Голготе, јасно је да је начело пожртвоване љубави једини прави темељ живота на Земљи и на Небу.

»Од ове љубави нико веће нема, да ко душу своју положи за пријатеље своје.« (Јован 15,13) Шта то значи у свакодневном, практичном животу? Како неко из дана у дан може тако да чини?

ВОЛЕТИ СВОЈЕ БЛИЖЊЕ

Живети као Исус значи показивати исту љубав какву је Он показивао. Он је ту љубави приказао у причи о милостивом Самарјанину (Лука 10,30-37), коју је испричао у разговору са закоником. Законик је укратко описао нашу дужност према Богу и ближњима: »Љуби Господа Бога својега свијем срцем својијем, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свом мисли својом и ближњега својега као самога себе.« (Лука 10,27) Законик је добро познавао Свето писмо (напамет је навео стихове из 5. Мојсијевој 6,5. и 3. Мојсијевој 19,18), али сигурно се осећао кривим што није показивао љубав према ближњима. У покушају да оправда себе, упитао је Исуса: »А ко је ближњи мој?« (Лука 10,29)

Према Исусовим речима, ко је наш ближњи? Какве поуке можемо извући из приче о милостивом Самарјанину? Види: Лука 10,30-37. Како се заповест »Љуби ближњега својега као самога себе« односи на златно правило? Матеј 7,12.

На питање: »А ко је ближњи мој?« Исус је у суштински одговорио да је наш ближњи свака особа којој је потребна наша помоћ. Зато, уместо да питамо: »Шта мој ближњи може да учини за мене«, треба да питамо: »Шта могу да учиним за свог ближњег?«

Исус је отишао много даље од уобичајеног схватања овог правила у ондашње време: »Не чини другима оно што не желиш да чине теби?« Износећи га у потврдном облику, Он не само да је указао шта не треба да чинимо, већ шта морамо да чинимо. Посебно треба да упамтимо да нам ово начело не говори да се односимо према другима као што се они односе према нама. Лако је бити љубазан према онима који су љубазни према нама, или нељубазни према онима који су нељубазни према нама; већина људи чини тако. Уместо тога, наша љубав према ближњима никада не треба да зависи од њиховог односа према нама.

Сетите се примера када се неко рђаво опходио према вама. Како сте се ви заузврат односили према њему? Шта нас Христов пример и Његов однос према онима, који су лоше поступали према Њему, учи о томе како можемо да имамо бољи однос са онима који се љубазно не опходе према нама?

Шта је основна порука текста из Јеванђеља по Матеју 25,31-46?

У последњи дан многи ће се изненадити. Они са десне стране Сину Човечијем никада нису ни помислили да ће њихово исказивање несепичне љубави бити тако пресудно. Христос их неће похвалити за снажне проповеди које су одржали, користан рад који су обавили, или великодушну новчану помоћ коју су дали. Христос ће их примити у Небо због малих знакова бриге и пажње учињених најмањима између Његове браће.

Они са Његове леве стране, такође, ће бити изненађени због Божје пресуде. Неки од њих ће рећи: »Господе, Господе, нијесмо ли у име Твоје пророковали, и Твојијем именом ђаволе изгонили, и Твојијем именом чудеса многа творили?« (Матеј 7,22) Иако су то дела која је пожељно чинити, без љубави она су безвредна. Ти људи су се изјашњавали да служе Христу, али Господ их никада није упознао (Матеј 7,23), зато што никада нису стварно волели Њега и Његову браћу. Они у свом животи нису применили начела праве вере (Јаков 1,27).

Постоје различита тумачења о томе ко су Његова најмања браћа (Матеј 25,40). Важно је да одредимо ко су они да бисмо препознали величину наше хришћанске одговорности. Неки тврде да су Исусова »најмања браћа« апостоли и други хришћански мисионари. Своје гледиште поткрепљују стиховима из Јеванђеља по Матеју 10,40-42. и закључују да судбина свих људи зависи од њиховог односа према хришћанским мисионарима. Други тврде, на основу текста из Јеванђеља по Матеју 12,48.49.50. да су Исусова »најмања браћа« Његови следбеници уопште. Нема сумње да су сви Исусови ученици Његова браћа; али изгледа да Исусове речи имају још шире значење. Христос »се поистовећује са сваким дететом из људске породице... Он је Син Човечији и зато брат сваком Адамовом сину и кћери«. (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 638. оригинал)

Сетите се тренутка у коме вам је помоћ била преко потребна, и неко вам је притекао у помоћ. Шта вам је та помоћ значила у тренуцима патње и бола? Како вам је то искуство показало зашто је важно да будемо спремни да помогнемо другима колико год је то у нашој моћи?

ВОЛЕТИ СВОЈЕ НЕПРИЈАТЕЉЕ

Највећи доказ искреног хришћанства је показивање љубави према непријатељима. Исус је успоставио ово високо мерило у супротности са владајућим мишљењем из свог времена. Из заповести »љуби ближњег својег као себе самог« (3. Мојсијева 19,18), многи су закључили нешто што Господ никада није рекао, нити је била Његова намера: *мрзити своје непријатеље*. Наравно, то не налазимо у самом тексту.

**Према Христу, како можемо показати љубав према непријатељима?
Види: Лука 6,27.28.**

Непријатељ може показати непријатељство на три начина: непријатељским ставом (»мрзе вас«), рђавим речима (»куну вас«) и злоупотребом (»искоришћавају вас из злобе и киње вас«). Христос нас поучава да на овај троструки израз непријатељства одговоримо са три вида испољавања љубави: чињењем добрих дела (»чините добро онима који на вас мрзе«), лепим речима (»благосиљајте« их) и посредовањем за њих код Бога (»молите се« за њих). Хришћански одговор на непријатељство је »надвладај зло добрим«. (Римљанима 12,21)

Запазите: Исус прво захтева да волимо своје непријатеље, а онда, као резултат тога, да ту љубав покажемо добрим делима, љубазним речима и посредничком молитвом. Без надахнућа небеске љубави, та дела, речи и молитве биће увредљива и лицемерна кривотворина правог хришћанства.

Какве разлоге је Исус навео да би објаснио зашто морамо да волимо своје непријатеље? Види: Лука 6,32-35.

Да би нам помогао да схватимо ову узвишену заповест, Господ је употребио три образложења. Као прво, треба да се издигнемо изнад ниских мерила која постоје у овом свету. Чак и грешници воле једни друге, чак и злочинци помажу једни другима. Ако нас служење Христу не уздигне да узвишеније живимо и волимо, него што су врлине деце овога света, каква је онда корист те службе? Као друго, Бог ће нас наградити зато што волимо своје непријатеље. Иако не показујемо љубав ради награде, Он ће нам је милостиво дати. И треће, та врста љубави је доказ наше блиске заједнице са небеским Оцем, који је »благ и неблагодарнима и злима«. (Лука 6,35)

КАКО ЖИВЕТИ КАО ИСУС?

Исусова учења поставила су заиста узвишени идеал несебичног живота испуњеног љубављу, да се већина од нас због тога осећа обесхрабрено и потиштено. Како можемо ми, који смо себични по природи, несебично волети своје ближње? Штавише, да ли је могуће да волимо своје непријатеље? Са људске тачке гледишта то је потпуно немогуће.

Међутим, Господ никада не би тражио од нас да волимо и служимо онима који су нељубазни и испуњени мржњом, а да нам не пружи оно што је неопходно да бисмо то могли да постигнемо. »Тај идеал није такав да га ми не бисмо могли постићи. У свакој заповести или налогу који Бог даје, налази се обећање, најпоузданије обећање, које се крије у заповести. Бог се побринуо да можемо постати слични Њему, и Он ће то и постићи са свима онима који својом изопаченом вољом не омету деловање Његове благодати.« (Елен Вајт, *Мисли са Горе блајослова*, стр. 76. оригинал)

Које обећање се крије у заповести да љубимо своје непријатеље? То је уверење да је Бог добар и милостив према онима који су незахвални и зли (Лука 6,35.36), међу којима смо и ми. Ми можемо да волимо своје непријатеље зато што је Бог прво показао љубав према нама, упркос чињеници да смо били Његови непријатељи (Римљанима 5,10). Када свакога дана изнова прихватимо Његову жртву на крсту, коју је из љубави поднео због нас, Његова несебична љубав испуниће наш живот. Што више увиђамо и доживљавамо Господњу љубав усмерену нама, она ће још више потети од нас према другима, чак и према нашим непријатељима.

Каква веза постоји између пребивања у Христу, Његове љубави и љубави према нашим непријатељима? Види: Јован 15,4-12.

Наша свакодневна потреба није само да изнова прихватимо Христову смрт поднету за нас, већ да своју вољу подредимо Његовој и да пребивамо у Њему. Као што Исус није тражио да испуни своју вољу, већ Очеву (Јован 5,30), тако и ми треба да зависимо од Његове воље, јер без Њега, не можемо ништа чинити.

Када свакога дана донесемо одлуку да предамо себе Исусу, Он ће живети у нама и кроз нас. Зато »ја више не живим, него живи у мени Христос« (Галатима 2,20), који мења наше себичне ставове у несебичан живот испуњен љубављу.

Прочитајте поново текст у Јеванђељу по Јовану 15,4-12. О каквој радости Исус овде говори ? Како можемо да доживимо радост која произлази из служења Њему, чак и кад нас тренутне околности не чине срећнима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља у књизи Елен Вајт *Чежња векова: »Милостиви Самарјанин«,* стр. 497-505. оригинал; »Једноме од ове моје најмање браће...«, стр. 637-641. оригинал.

»Свуда око нас живе јадне, напаћене душе којима су неопходне речи саосећања и руке помоћнице. Има удовица којима је потребно наше саосећање и наша помоћ. Има сирочића које је Христос препоручио својим следбеницима као своје штићенике... Они су припадници Божјег великог домаћинства, и хришћани, као Божји пристави, одговорни су за њих. Он каже: 'Душе ћу њихове тражити из ваших руку!'« (Елен Вајт, *Поуке великој Учишћеља,* стр. 386.387. оригинал)

»Божје одобравање не освајамо обимом посла који радимо, већ љубављу и верношћу којом га обављамо.« (Елен Вајт, *In Heavenly Places,* стр. 325)

ЗА РАЗГОВОР:

1. На први поглед изгледа да нас прича о овцама и козама учи да се спасење добија делима; односно, што више добрих дела чинимо, већи су нам изгледи да уђемо у Божје царство. Али изненађење спасених указује да они нису показивали љубав да би стекли одређене заслуге. Исус је јасно учио да је вечни живот исход вере у Њега (Јован 3,15; 6,40.47; 11,25.26). Искрена дела љубави проистичу из вере и љубави према Богу (Галатима 5,6). Та дела су доказ, не разлог, спасења. Како можемо у исто време да се трудимо да чинимо дела љубави и да не помислимо да тиме можемо да зарадимо право на Небо? Зашто увек морамо да правимо разлику између родова спасења и начина за његово постизање?

2. Једно је волети »непријатеље« када су у питању само досадне и нељубазне особе; као што су непријатне колеге, груби познаници или незахвални суседи. И то је веома тешко. Али шта је са правим непријатељима, људима који су вам учинили нешто нажао или који намеравају да учине нажао вама или вашој породици? Како можемо да их волимо?

3. Људи могу да уђу у расправе са нама о нашој теологији, учењима или начину живота. Али, ко може да вам приговори због несебичне, искрене љубави? Несебична љубав открива силу која превазилази рационалне или логичне тврдње. Како можемо да научимо да изразимо ову љубав, без обзира на цену?

ЦРКВА

Текстови за проучавање у току седмице: 5. Мојсијева 32,4; Псалом 28,1; Јован 17; Јован 15,1-5; Матеј 7,1-5; Матеј 5,23.24; 18,15-18.

Текст за памћење: »Не молим пак само за њих, него и за оне које Ме узвјерују њихове ријечи ради. Да сви једно буду, као Ти, Оче, што си у Мени и Ја у Теби; да и они у Нама једно буду, да и свијет вјерује да си Ме Ти послао.« (Јован 17,20.21)

Корени Хришћанске цркве потичу још из времена Адама, Аврама и синова Израилевих. Господ је позвао Аврама, а касније и Израилце, да уђу у заветни однос са Њим, да би благословио свет преко њих. У наставку свете историје, тај заветни однос био је успостављен са Црквом.

Цркву нису засновали апостоли или неки други људи. За време своје службе, Христос је лично изразио своју намеру да оснује своју Цркву: »Сазидаћу Цркву своју.« (Матеј 16,18) Црква дугује своје постојање Исусу Христу. Он је њен Оснивач.

Према Јеванђељима, Исус је изговорио реч *црква* само три пута (Матеј 16,18; 18,17). Међутим, то не значи да се Он није бавио том темом. У ствари, Он је износио веома важне идеје у вези са Црквом. Ове седмице усредредићемо се на две главне идеје: оснивање Цркве и њено јединство.

ОСНИВАЊЕ ЦРКВЕ

Исус је рекао: »На овоме камену сазидаћу Цркву своју.« (Матеј 16,18) Ко је камен (*џеџира-сџена* на грчком) на коме је Црква изграђена? Неки тумачи верују да је апостол Петар та стена (у Вуковом преводу камен). Они тврде да је Господ употребио игру речи између *Петар* и *сџена* (*џеџрос* и *џеџира* на грчком) – игра која је вероватно била јаснија на арамејском језику, који је Исус сигурно користио. Међутим, чињеница је да нико сигурно не зна тачну употребу речи у Исусовој изјави на арамејском. Имамо само текст на грчком који је апостол Матеј записао, који прави разлику између *Петрос* (камен) и *џеџира* (стена), разлику коју не треба занемарити.

Постоје добри разлози који потврђују да се реч *џеџира* односи на Христа. Текст у коме је забележена Исусова изјава (Матеј 16,13-20) усредсређује се на Христов идентитет и мисију, не Петрову. Поред тога, Исус је претходно употребио слику грађења на стени, јасно поисто-већујући стену са Собом и својим учењима (Матеј 7,24,25).

Које је симболично значење речи »стена« у Старом завету? 5. Мојсијева 32,4; Псалам 28,1; 31,2,3; 42,9; 62,2; Исаија 17,10.

Када су Петар и други апостоли чули Исуса како говори о градњи Цркве на стени, протумачили су ту слику у складу са њеним значењем из Старог завета – наиме, ради се о симболу који представља Бога.

Петар је лично потврдио да је Христос »Камен који ви зидари одбацисте, а постаде глава од угла«. (Дела 4,11) Применио је израз стена на Христа као темељ Цркве (1. Петрова 2,4-8). Док је хришћане упоређивао са »живим камењем«, применио је израз *сџена* само за Христа. У Библији ниједан човек није назван *џеџира*, осим Исуса.

Апостол Павле је, такође, користио израз *џеџира* када је говорио о Исусу (Римљанима 9,33; 1. Коринћанима 10,4) и јасно је изјавио да »темеља другог нико не може поставити осим онога који је постављен, који је Исус Христос.« (1. Коринћанима 3,11) Зато, закључујемо да је Апостолска црква једнодушно разумела да је Исус Христос лично *џеџира* на коме је изграђена Црква, а да су сви пророци и апостоли, укључујући и Петра, први ред живог камења уграђеног у црквену духовну грађевину (Ефесцима 2,20).

Зашто је важно знати да је Црква, која некада изгледа слаба, основана на Христу?

ХРИСТОВА МОЛИТВА ЗА ЈЕДИНСТВО

Био је четвртак. Пала је ноћ. Након Последње вечере, Исус и ученици кренули су према Маслинској гори. Исус се зауставио у Гетсиманији и упутио молитву за Себе, своје ученике и све који ће касније поверовати у Њега преко проповедања апостола. Иако је патња на крсту била пред Њим, Он није бринуо за Себе, већ за своје ученике. У Јеванђељу по Јовану 17. поглављу забележена је Исусова најдужа посредничка молитва записана у Библији. Охрабрује помисао да се молио за све који верују у Њега, укључујући и свакога од нас.

Прочитајте 17. поглавље у Јеванђељу по Јовану. Каква је била Исусова главна молба за оне који верују у Њега? Посебно обратите пажњу на стихове 21-23.

Јединство је веома важно за живот Цркве. Можемо увидети њену важност у томе што је Христос четири пута поновио своју жарку жељу да Његови следбеници буду једно (Јован 17,11,21-23). У тим посебним, последњим тренуцима, Господ је могао да се моли за многе друге веома значајне и неопходне вредности. Уместо тога, Он се у молитви усредсреддио на јединство верника. Знао је да ће највећа опасност за Цркву бити дух супарништва и поделе.

Исусова молба се не односи на једноликост, већ на међусобно јединство слично Његовом односу са Оцем. Он и Отац су две личности, одвојене једна од друге, са другачијим улогама. Ипак, они су једно по природи и намери. Исто тако, сви ми смо другачије нарави, порекла, способности и улога, али сви треба да будемо уједињени у Исусу Христу.

Ова врста јединства се не дешава неусиљено. Да бисмо је постигли, морамо у потпуности да прихватимо Христово вођство у нашем животу. Морамо да обликујемо свој карактер и предамо своју вољу Његовој.

То јединство није циљ само по себи. Оно је сведочанство које треба да надахне свет да верује у Христа као Спаситеља послатог од Оца. Склад и јединство међу различитим људима је најснажније сведочанство да је Бог послао свог Сина да спасе грешнике. То је необориви доказ Христове спасоносне и преображавајуће силе. Ми имамо предност да будемо Његови сведоци.

Много пута је јединство угрожено ничим другим до себичношћу. Како можемо бити сигурни да нисмо криви за угрожавање јединства?

Шта је основа јединства за које се Исус молио мислећи на своју Цркву? Види: Јован 17,23; 15,1-5.

»Ви у Мени, и Ја у вама« (Јован 14,20) изражава блиску заједницу коју треба да имамо са Исусом. Његово присуство у нашем срцу ствара јединство. Он у наш живот уноси две вредности које су неопходне за јединство: Божју реч и Божју љубав.

Ако имамо блиску заједницу са Исусом, држаћемо Његову реч, која је у ствари Очева реч (Јован 14,24; 17,8.14). Исус је »Истина« (Јован 14,6), и Очева реч је »истина« (Јован 17,17). Јединство у Исусу значи јединство у Божјој речи. Да бисмо постигли такво јединство, треба да се сложимо око истине онако како је представљена у Божјој речи. Било какав покушај да постигнемо јединство без ослањања на библијска учења осуђен је на пропаст.

Господ, такође, жели да Његови следбеници буду уједињени правом љубављу. Ако имамо блиску заједницу са Исусом, имаћемо савршену љубав какву је Отац имао према Сину (Јован 17,26). Та љубав није тренутно осећање, већ живо и трајно начело деловања. Да бисмо имали праву љубав, морамо се мање ослањати на себе, а више на Исуса. Наш себични понос мора умрети, а Исус мора да живи у нама. Тада ћемо искрено волети једни друге, стварајући савршено јединство за чије се остварење Исус молио.

»Када су они који тврде да верују у истину, посвећени истином, када упознају Христа, Његову кротост и понизност, наступиће потпуно и савршено јединство у Цркви.« (Елен Вајт, *The Signs of the Times*, 19. септембар 1900)

Није увек лако одржати висока мерила истине и неговати дубоку међусобну љубав у исто време. Увек постоји опасност да нагласимо једно на рачун другог. Некада се сматрало да је сама доктрина најважнији чинилац јединства. Срећом, овај недостатак равнотеже постепено је уклоњен. Данас, међутим, у опасности смо да одемо у другу крајност: да мислимо да је љубав важнија од истине о јединству. Не треба да заборавимо да је љубав без истине слепа, а истина без љубави лишена рода. Ум и срце морају да раде заједно.

Апостолска црква показала је јединство за које се Христос молио. »И осташе једнако у науци апостолској (истина), и у заједници (љубав).« (Дела 2,42)

ВЕЛИКА ПРЕПРЕКА РАЗВОЈУ ЈЕДИНСТВА

Како нам Исусове речи записане у Јеванђељу по Матеју 7,1-5. помажу да избегнемо поделе и сукобе у Цркви?

Много је лакше видети мане других него своје. Критиковање пружа лажно осећање надмоћности, зато што онај који критикује упоређује себе са другима који су гори од њега. Међутим, наш циљ није да упоређујемо себе са другима, већ са Исусом.

Колико проблема бисмо избегли, када бисмо послушали божанску заповест: »Не иди као опадач по народу својем.« (3. Мојсијева 19,16) Болна је истина да »опадач раставља главне пријатеље«. (Приче 16,28)

Са друге стране, постоје околности када је неопходно говорити о другој особи. Међутим, пре него што то учинимо, треба себи да поставимо три питања:

1. Да ли је истина то што желим да кажем? »Не свједочи лажно на ближњег својега.« (2. Мојсијева 20,16) Понекад можемо изнети нешто као чињеницу, а да се у ствари ради о претпоставци или нагађању. Затим, можемо несвесно додати своје субјективно мишљење, и тако запасти у опасност да погрешно судимо о намерама других људи.

2. Да ли тиме што желим да кажем могу некога поучити? Да ли ће бити од користи онима који то чују? Апостол Павле нас опомиње да говоримо »само што је добро за напредовање«. (Ефесцима 4,29) Ако је нешто истина, а не може да допринесе нечијем напредовању, зар није боље то прећутати?

3. Да ли је могуће рећи то с љубављу? Начин на који нешто кажемо је важан као и оно што кажемо (Приче 25,11). Ако је то што желимо да кажемо истина и за напредовање других, морамо бити спремни да то кажемо тако да не увредимо друге људе.

Апостол Јаков упоређује језик са малом ватром која може да спали велике шуме (Јаков 3,5.6). Ако чујемо неко оговарање, не треба да додајемо дрва на ватру, зато што »кад нестане дрва, угаси се огањ; тако кад нема опадача, престаје распра«. (Приче 26,20) Оговарање опстаје када се преноси од једне до друге особе. Ми можемо да га зауставимо одбијајући да га слушамо; или, ако смо га већ чули, не преносимо га даље. »Уместо оговарања, којим стварамо невољу, говоримо о неупоредивој Христовој сили и Његовој слави.« (Елен Вајт, *The Upward Look*, стр. 306)

Нема сумње да критиковање других може учинити да се осећамо бољима у сопственим очима. Међутим, шта се догађа када упоредимо себе са Исусом?

Зашто је мирење са увређеним братом предуслов за богослужење које Бог може да прихвати? Види: Матеј 5,23.24.

Различите жртве су приношене на олтару, али Исус је вероватно мислио на неку животињу која се приношена на жртву за опроштење греха. Пре него што можемо да добијемо Божје опроштење, морамо исправити односе са другима. Помирење захтева понизно признавање сопствених грешака. Без таквог става, како можемо тражити Божји опроштај?

Која три корака треба да предузмемо ако нас неко увреди? Види: Матеј 18,15-18.

Исус каже уместо да другима причамо о увреди која нам је нанета, треба да разговарамо са особом која је погрешила, не да је критикујемо, већ да јој укажемо на грешку и позовемо је на покајање (3. Мојсијева 19,17). У духу кротости и нежне љубави, треба да уложимо све напоре да јој помогнемо да увиди своју грешку, дајући јој прилику да се покаје и извини. Веома је важно да је не осрамотимо, јавно износећи њену погрешку. То би отежало њен опоравак.

Најбоље је када приватан разговор доведе до покајања и помирења. Међутим, ако особа која вас је увредила не признаје да вам је учинила нажао, нити је спремна на помирење, следећи корак је да узмете једног или два сведока (5. Мојсијева 19,15) у напору да осведочите ту особу да је погрешила. Они не би требало лично да буду укључени у ваш проблем да би им било лакше да је позову на покајање. Ако онај који вас је увредио одбија да чује њихов савет, они могу посведочити о напорима уложеним у његову корист.

На крају, само у случају да прва два покушаја не уроде плодом, »кажи Цркви«, још увек не због дисциплинског поступка, већ као коначан позив на покајање. Од почетка, циљ целог процеса је спасење (Галатима 6,1).

Не треба никад да заборавимо да је спасење најбољи начин да донесемо исцељење свакоме ко је укључен у сукоб. Када нас неко увреди, зашто се често не држимо поступка који нам је Исус оставио? Како да не дозволимо да жеља за осветом помути наше размишљање?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Јединство представља снагу, а раздор слабост. Када су они који верују у садашњу истину уједињени, шире снажан утицај. Сотона то врло добро зна. Никада није био одлучнији него сада да стварањем горчине и неслоге међу Божјим народом ослаби утицај Божје истине.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 5. том, стр. 236)

»Треба да се трудимо да имамо лепо мишљење о свим људима, нарочито о својој браћи, док се не уверимо у супротно. Не треба брзоплето да придајемо важност рђавим извештајима. Они су обично резултат зависти и неспоразума, или претеривања или делимичног прикривања чињеница.« (стр. 58)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Упркос разликама које постоје између вас, какав однос имате према људима који су љубазни и пуни љубави, али имају погрешна учења? Са друге стране, какав однос имате према људима који су, иако се са њима слажете у погледу теологије, груби, нељубазни и склони осуђивању оних који не деле њихово мишљење?
2. Колико год да је јединство важно Хришћанској цркви, колико је оно заиста остварено? Шта мислите какву би слику о »хришћанском јединству« добили нехришћани посматрајући хришћанство?
3. Исус нам је дао налог да опростомо онима који су нас увредили. Али, шта ако се не покају и не траже опроштај од нас? Какав став да заузмемо према њима?
4. Какав однос постоји између љубави и дисциплине?
5. Екуменски покрет тврди да покушава да створи јединство за које се Исус молио. Без обзира на добре намере и побуде које неко има, какве потешкоће постоје у вези са екуменским покретом, поред очигледних спорних питања у оквиру догађаја последњег времена?
6. »Треба да се трудимо да имамо лепо мишљење о свим људима, нарочито о својој браћи, док се не уверимо у супротно.« Како треба да разумемо ову реченицу, нарочито у светлости пале људске природе?

НАША МИСИЈА

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 5,14-16; Лука 24,48.49; Јован 20,21; Матеј 28,19.20; Откривење 14,6-12.

Текст за памћење: »И проповједиће се ово Јеванђеље о Царству по свему свијету за свједочанство свијем народима. И тада ће доћи посједак.« (Матеј 24,14)

Исус је на почетку своје службе позвао Петра и Андрију да буду Његови ученици, што је значило да би они требало да друге поведу к Њему. »Хајдете за Мном, и учинићу вас ловцима људскијем.« (Матеј 4,19) Касније, Господ је поставио дванаест ученика »да буду с Њим, и да их пошаље да проповиједају«. (Марко 3,14) Христос је послао Дванаесторицу, а касније још седамдесет ученика да шире Јеванђеље (Матеј 10,5-15; Лука 10,1-12). У раздобљу од четрдесет дана после васкрсења, Христос се неколико пута јавио ученицима (1. Коринћанима 15,3-8). Одговорност проповедања Јеванђеља ставио је у њихове руке (Дела 1,2.3). Поново им је поверио еванђеоски налог. Иако ниједан писац Јеванђеља није забележио сваку Исусову реч, сваки од њих је записао неколико реченица у вези са Господњим упутствима, при чему сваки извештај наглашава другачији вид еванђеоског налога и тако нам пружа драгоцени увид у његов циљ, сврху и методологију.

Ове седмице проучаваћемо еванђеоски налог онако како га је Исус представио.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Матеју 5,14-16. Шта Исус говори свакоме од нас лично, али и као црквеној заједници?

Светлост је у Библији, тесно повезана са Богом. »Господ је Видјело моје«, певао је Давид (Псалам 27,1), а апостол Јован је изјавио да је »Бог Видјело, и таме у Њему нема никакве«. (1. Јованова 1,5) Бог је извор светлости. У ствари, прво што је створио била је светлост, зато што је светлост неопходна за живот.

Приказавши тесну повезаност између светлости и Бога, Свето писмо често користи светлост као симбол истине, знања и побожности. Ходити у виделу значи имати карактер сличан Божијем (Ефесцима 5,8; 1. Јованова 1,7). Светлост представља Бога, тама сотону. Зато чине тежак грех они »који праве од мрака свјетлост а од свјетлости мрак«. (Исаија 5,20)

Исус Христос, вечни Божи Син »бјеше Видјело људима,...бјеше Видјело истинито које обасјава свакога човјека«. (Јован 1,4.9) Само Он је видјело које може да обасја таму овога света обавијеног грехом. Кроз Њега можемо да имамо »свјетлост познања славе Божије« (2. Коринћанима 4,6), односно, познање Његовог карактера.

Када прихватимо Христа за свог Спаситеља, постајемо »синови Видјела«. (Јован 12,36; 1. Солуњанима 5,5) Ми немамо светлост у себи. Као и Месец, све што можемо да урадимо је да одсјајемо светлошћу која нас обасјава. Када дозволимо Исусу да светли кроз нас, нећемо чинити добра дела да бисмо се хвалили својим врлинама, већ да поведемо друге да прославе Бога.

»Ако Христос настава у срцу, тада је немогуће сакрити светлост Његове присутности. Ако они који говоре да су Христови следбеници...не могу да светле никаквом светлошћу, то је зато што су изгубили сваку везу с Извором светлости.« (Елен Вајт, *Мисли са Горе блајослова*, стр. 41. оригинал)

Зар не би било бесмислено упалити светиљку, а онда је ставити »под суд или под одар«? (Марко 4,21) Зашто онда то понекад чинимо Христовој светлости? Ученик који се повуче није ништа кориснији од светиљке под судом у тамној ноћи. Зато, »устани, свијетли се, јер дође свјетлост твоја и слава Господња обасја те«. (Исаија 60,1)

Светлост заправо не можемо видети. Да бисмо је видели, она мора да се одбија о нешто. Коју духовну поуку можемо извући из тога да наша светлост, као верника, треба да се открије?

Исусов први сусрет са ученицима после васкрсења био је веома важан. Били су у страху, ожалашћени, обесхрабрани и збуњени. Из страха су закључали врата просторије у којој су се налазили. Међутим, Исус је ушао и стао међу њих. Јасним и нежним гласом обратио им се следећим речима: »Мир вам.« Запрепашћеним и уплашеним било им је тешко да поверују својим очима и ушима. Господ им је љубазно показао своје руке и стопала, и објаснио све што је у Светом писму записано о Њему. Те ноћи Његово присуство и речи потпуно су их променили, растерали њихов страх и неверовање, испунили их миром и радошћу, који су проистекли из сигурности Његовог васкрсења.

Христос је објаснио суштину њихове мисије, помажући им да постепено схвате значај одговорности коју су имали као сведоци Његове смрти, васкрсења и Његове силе да опрости грехе и промени људски живот (Лука 24,46-48). Они су сигурно видели како умире, али су Га сада поново видели живог и могли су да посведоче да је Он Спаситељ света.

Сведок је неко ко је видео одређени догађај. Свако може бити сведок ако је лично нешто видео. Не постоји сведок из друге руке. Можемо да сведочимо само на основу личног искуства, не искуства неког другог. Као спасени грешници, имамо предност да другима кажемо шта је Исус учинио за нас.

**Каква је веза између примања Светог Духа и сведочења за Христа?
Види: Лука 24,48.49; Дела 1,8.Види, такође: Исaiја 43,10.12; 44,8.**

Дела апостола показују да сведочанство верника може да има силу осведочења само кроз присуство Светог Духа који борави у срцу. Када су примили Светог Духа, »апостоли с великом силом свједочаху за васкрсеније Господа Исуса Христа«. (Дела 4,33) Односно, могли су да говоре отворено и са силом о ономе чему су били сведоци и шта су доживели. Наше сведочење о Христу мора увек да обухвати и лично искуство са Њим.

Какво је ваше лично искуство са Богом? Шта је Бог учинио у вашем животу о чему можете да сведочите другима? Изнесите свој одговор у суботнoшколском разреду.

У Јеванђељу по Јовану, такође, се налази извештај о Исусовом првом сусрету са ученицима у горњој соби, али споменути су неки детаљи које не налазимо у Јеванђељу по Луки.

Према апостолу Јовану, како је Исус одредио мисију верника? Види: Јован 20,21.

Исус је ту мисао већ споменуо у молитви неколико дана раније: »Као што си Ти Мене послао у свијет, и Ја њих послах у свијет.« (Јован 17,18) Слати некога подразумева чињеницу да онај који шаље има власт над оним кога шаље. Такође, обухвата и циљ, јер онај који је послат треба да испуни одређени мисионски задатак. Отац је послао Исуса да спасе свет (Јован 3,17), а нас шаље Исус да објавимо спасење кроз Њега. Очигледно, наш налог је наставак Христовог рада, који се састоји из свакупне службе свим људима (Матеј 9,35). Он очекује од нас не само да наставимо оно што је Он започео, већ да идемо још даље. »Који вјерује Мене, дјела која Ја творим и он ће творити, и већа ће од овијех творити.« (Јован 14,12)

Исус је послао Светог Духа да оспособи ученике да изврше мисију. Приликом Стварања, Бог »дуну« Адаму »дух животни«. (1. Мојсијева 2,7) Сада Исус »дуну« ученицима »Духа Светога«. (Јован 20,22) Као што је дух животни променио беживотни прах у живо биће, тако је Свети Дух променио уплашене и обесхрабрене ученике у силне живе сведоке који су наставили Христов рад. Исто помазање је и данас неопходно да бисмо испунили налог који нам је поверен.

Исус вас је позвао да budete Његови сведоци. О чему можете да сведочите? Односно, шта је то што треба да поделите са другима о Исусу што сте видели или доживели?

ОБУКА УЧЕНИКА

Исус се после васкрсења срео са својим ученицима у Галилеји »у гори куда им је казао Исус«. (Матеј 28,16) Не само једанаест, већ више од пет стотина браће окупило се да се сретне са васкрслим Господом (1. Коринћанима 15,6). Онај који је победио смрт рекао им је: »Даде Ми се свака власт на Небу и на земљи.« (Матеј 28,18) Његова сила и власт више нису добровољно ограничене као што су биле у време Његове овоземаљске службе. Као и пре утеловљења, Његова власт обухвата читав универзум. Својом неоспорном влашћу, поверио је мисију Својим следбеницима.

Према Матејевом извештају о давању Великог налога, Исус је употребио четири глагола: *ићи*, *обучићи ученике*, *крстићи* и *научићи*. Нажалост, многи библијски преводи не дочаравају чињеницу да у грчком језику, једини глагол који је дат у императиву јесте *обучићи ученике*, остала три су у облику глаголског прилога. То значи да је у реченици нагласак стављен на *обучићи ученике*, јер остале три активности зависе од тога.

Какву улогу има кретање у мисију, крштење и поучавање у испуњавању налога о стварању нових ученика? Види: Матеј 28,19.20.

Исусов налог указује на три активности које су укључене у стварање ученика. Те три активности не треба да се дешавају по одређеном редоследу, јер допуњавају једна другу. На путу у различита места, на крају и по целом свету, треба да учимо све што је Исус учио, да крстимо оне који Га прихватају за свог Спаситеља и спремни су да поштују све оно што је Исус заповедио.

Радујемо се када неко учини завет крштењем, али крштење није крајњи циљ. Наш задатак је да позовемо људе да следе Исуса, што значи да верују у Њега, да буду послушни Његовим учењима, да усвоје Његов начин живота и позову друге да постану Његови ученици.

Реч *све* издваја се у овом тексту. Исус има »сву власт«, треба да пође-мо »свим народима« и да их учимо да поштују »све« што се односи на Јеванђеље, са уверењем да је Христос »увек« са нама (дословно »у све дане«) до краја времена.

Размислите о својој месној Цркви. Шта је урађено у давању помоћи за поучавање нових верника? Шта још може да буде учињено? Запитајте и себе: какве дарове имате које можете да употребите у том важном делу испуњавања евађеоског налога?

ПРОПОВЕДАЊЕ ЈЕВАНЂЕЉА

У Јеванђељу по Марку налог је представљен сажето и јасно једном кратком реченицом: »Идите по свему свијету и проповједите Јеванђеље свакоме створењу.« (Марко 16,15) Као и у Јеванђељу по Матеју, глагол *ићи* у грчком језику је употребљен као глаголски придев што означава не задатак, већ кретање потребно за испуњење задатка. Сама мисија изражена је грчким глаголом *керуссо*, који је у заповедном начину. *Керуссо* значи »гласно објавити, проповедати«. Марко користи овај израз четрнаест пута, више него што се користи у осталим Јеванђељима. Црква мора да објави Јеванђеље.

За време Исусове службе, Дванаесторица нису послата незнабошцима, већ само »изгубљенијем овцама дома Израилјева«. (Матеј 10,6) Сада су послати »по свему свијету« и »свакоме створењу«. Само њих једанаесторица никада не би могли да објаве Јеванђеље целом свету, а још мање сваком створењу које живи на њему. Задатак тако великих размера захтева учешће целе Цркве. Он је поверен свима који верују у Исуса без обзира на узраст. То се односи и на мене и вас.

Прочитајте текст у Откривењу 14,6-12. Како се ови стихови односе на мисију Цркве у целом свету?

Проповедање Јеванђеља сваком створењу, међутим, не значи да ће га сви прихватити одмах. Само »који узвјерује и покрсти се, спашће се«. (Марко 16,16) Ми треба ревно да проповедамо, надајући се да ће сваки слушалац прихватити позив Јеванђеља. Ипак, морамо бити свесни да многи неће прихватити Реч, као што слика уских врата то јасно говори (Матеј 7,13.14).

Шта нам даје сигурност да ће та мисија која обухвата цео свет моћи да буде испуњена? Види: Матеј 24,14.

Постоји паралелизам између текстова у Јеванђељу по Марку 16,15. и Матеју 24,14. који широко охрабрује. Оба текста односе се на објављивање Јеванђеља целом свету. Док први текст представља Исусов *налој* за проповедање, други даје Исусово *одећање* да ће мисионски задатак бити извршен.

Христос »је извршио потпуну припрему за настављање дела и лично преузео одговорност за његов успех. Све дотле док (Његови ученици) слушају Његову реч и раде повезани са Њим, они не могу доживети неуспех«. (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 822. оригинал) Питање које свако од нас треба да постави самоме себи гласи: »Колико смо спремни да се предамо Његовим рукама и будемо уведени у овај важан посао?«

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Идите и научите све народе...«, стр. 818-828. оригинал, у књизи Елен Вајт *Чезња векова*, и поглавље »Велики налог«, стр. 25-34. оригинал, у књизи *Ајосџолска црква-Христовим џрајом*.

»Сваки прави ученик рађа се за Божје царство као мисионар. Онај који пије од воде постаје извор живота. Прималац постаје давалац. Христова милост у души је као врело у пустињи, које извире да освежи све и учини оне који су близу смрти жељним да пију воду живота.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 195. оригинал)

»Спаситељев налог обухвата све вернике. Он до краја времена обухвата све који верују у Христа. Судбоносна је грешка мислити да дело спасавања душа зависи само од рукоположеног проповедника... Сви који примају Христов живот одређени су да раде на спасавању својих ближњих. Црква је основана за овакав рад и сви који преузимају на себе свети завет, обавезују се да постану Христови сарадници.« (стр. 822. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Не може свако да путује светом и проповеда Јеванђеље. Који су, онда, начини које свако од нас може да прихвати и да се укључи у задатак ширења Јеванђеља свету у оквиру Троструке ањеоске вести?

2. Како се у вашој месној цркви наставља Исусова служба међу припадницима ваше заједнице? Како можете дати свој допринос побољшању црквеног мисионског рада?

3. Исус је рекао да ће се Јеванђеље објавити целом свету. За већину људи откако је Он изговорио ове речи, начини комуникације нису се променили. Двеста година раније комуникација није била много бржа него пре две хиљаде година, када нам је Исус оставио еванђеоски налог. Наравно, све то се променило, нарочито у последњих педесет година, када су развијени невероватни начини комуникације. Како можемо још боље да употребимо невероватну технологију да бисмо урадили посао за који смо добили обећање да ће бити завршен?

4. У складу са питањем датим на крају поуке од понедељка, нека они који желе поделе лична искуства са Исусом у суботношколском разреду. Како можемо употребити лично сведочанство у сведочењу другима? Зашто треба да користимо лична искуства?

БОЖЈИ ЗАКОН

10. Библијска доктрина

Од 30. августа до 5. септембра

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 5,17-19; 5,21-44; Марко 7,9-13; Матеј 19,16-22.

Текст за памћење: »Ако имате љубав к Мени, заповијести Моје држите.« (Јован 14,15)

Иако су многе вође у Израилу високо уздизали Закон, погрешно су разумели његову сврху, јер су веровали да држањем Закона могу достићи праведност. Као што је апостол Павле записао: »Јер не познајући правде Божије и гледајући да своју правду утврде не покуравају се правди Божијој.« (Римљанима 10,3)

Зато је Исус често доводио у питање обичаје верских старешина, и изражавао своје неслагање са тим (Марко 7,1-13). Њихово погрешно схватање било је разлог сталног критиковања и супростављања Исусу у вези са Његовим схватањем Закона.

Важно је да разумемо да, иако је Исус отворено критиковао легалистички начин размишљања фарисеја, уздизао је Десет заповести, јасно потврђујући непроменљивост и трајност Декалога, објашњавајући његово значење и сврху. Христос је рекао да је лично дошао да испуни Закон (Матеј 5,17). На много начина, Његова смрт била је потпуно откривење трајне важности Божјег закона.

Ове седмице проучаваћемо Исусова учења о Закону и утицају који Његова учења треба да имају на наш живот.

Су

Проучити
целу
поуку

ИСУС НИЈЕ ПРОМЕНИО ЗАКОН

Шта стихови у Јеванђељу о Матеју 5,17-19. говоре о Исусовом ставу према Закону?

Иако се реч *закон* често односи на првих пет библијских књига (познате, такође, као Пентатеух или Тора), у овом случају, на основу контекста, вероватно је Исус најпре мислио на Десет заповести. Када је рекао да није дошао да «укине» Закон, Исус је дословно казао: *Нисам дошао да Десет заповести учиним неважећим и да их укинем*. Његова изјава је веома јасна и сигурно је указивала да су верске вође, а не Он, укидале Закон, смањујући његов утицај својим обичајима (види: Матеј 15,3.6). Напротив, дајући му дубље значење, Христос је дошао да «испуни» Закон, дајући нам тако пример савршене послушности Божјој вољи (Види: Римљанима 8,3.4).

Прочитајте текст у Делима 7,38. Ко је био анђеоло који је разговарао са Мојсијем и дао му Закон на гори Синај? (Види: Исаија 63,9; 1. Коринћанима 10,4) Зашто је то важно?

»Христос није био само вођа Јевреја у пустињи...већ је управо Он дао Закон Израилу! Усред застрашујуће славе Синаја, управо је Христос уз присуство целог народа објавио десет начела Закона свога Оца. Он је предао Мојсију Закон записан на два каменита плочама.« (Елен Вајт, *Сиварање, њаиријарси и њороци*, стр. 366. оригинал)

Будући да је Христос лично дао Закон Мојсију на гори Синај, веома је важно да га озбиљно схватимо. Затим, ако је Давалац Закона лично шире објаснио Закон у својим учењима, као што читамо у Јеванђељима, требало би да будемо послушни том Закону. Били бисмо збуњени кад бисмо у Исусовом животу и учењима открили било ишта што указује да Десет заповести нису обавезујуће за хришћане. Напротив, Његове речи и пример супротност нас уче.

Иако знамо да Закон и даље важи, такође, знамо да он не може, заиста не може, да нас спасе. (Види: Галатима 3,21) Како можемо да схватимо однос између Закона и благодати?

ИСУС ПРОШИРУЈЕ ЗНАЧЕЊЕ ЗАКОНА

Након што је потврдио да су Десет заповести непроменљиве и трајне, Исус је наставио Проповед на Гори, излажући неколико посебних примера из закона у Старом завету. Народ је погрешно схватао те посебне заповести, па је Исус сматрао неопходним да објасни њихово право значење.

Какве супротности је Исус приказао у сваком споменутом закону у Проповеди на Гори? На чији се ауторитет позивао у сваком од ових примера? Матеј 5,21-44.

Запазите да у сваком примеру, Исус прво наводи стихове из Старог завета (2. Мојсијева 20,13.14; 5. Мојсијева 5,17.18; 2. Мојсијева 21,24; 3. Мојсијева 24,20; 5. Мојсијева 19,21), а онда као да износи своје неслагање са тим. Да ли је Исус показивао непоштовање према Закону? Наравно да то није у питању. Даљим објашњавањем и проширивањем онога што су верске вође свеле на формализам, Он је једноставно супротстављао учења која су износили фарисеји са правим значењем Закона.

Рабини су се ослањали на обичаје као ауторитет приликом тумачења Закона. Насупрот томе, Христос се, као Давалац закона, позивао на сопствени ауторитет. Израз »а Ја вам кажем« јавља се шест пута у том поглављу (Матеј 5). Ко осим Господа лично може с правом да изјави тако нешто?

Оно што је, такође, занимљиво јесте чињеница да су Христови захтеви ишли даље од једноставне законске форме. Његова учења су обухватала и дух поред слова закона, дух који даје значење и живот ономе што у супротном може бити само чисти формализам. Држање Закона као једини циљ води само у смрт, ако се не схвати као израз спасења благодаћу.

Размислите о ставу књижевника и фарисеја описаном у Јеванђељу по Матеју 23,3-5.23-28. Како можемо да будемо послушни Божјим заповестима у потпуности без упадања у слично лицемерство и легализам? Коју кључну улогу схватање благодати има у томе да нас сачува од легализма?

ИСУС И СЕДМА ЗАПОВЕСТ

Како је Исус проширио значење закона, о чему читамо у Јеванђељу по Матеју 5,27.28? Шта је изјавио у 29. и 30. стиху? Како треба да схватимо ове речи?

Христос у овом тексту говори о два заповести: седмој и десетој. До тада, Израилци су сматрали да прељуба искључиво представља интимни однос са особом која није брачни друг. Исус наглашава да прељуба, због десете заповести, заправо обухвата и појудне мисли и жеље.

У 29. и 30. стиху, Христос на пренесен начин износи своје поуке. Наравно, неко може да тврди да би било боље пролазити кроз живот осакаћен него изгубити вечност са Христом. Међутим, Исус овде није толико указивао на сакаћење, што је у супротности са другим библијским учењима (види: 3. Мојсијева 19,27.28; 21,17-20), колико је мислио на управљање сопственим мислима и поривима. Када је говорио о вађењу ока или одсецању руке, Христос је на пренесен начин говорио о важности доношења чврстих одлука, када је реч о чувању од греха и искушења.

Шта су фарисеји питали Исуса у Јеванђељу по Матеју 19,3. и зашто је то питање представљало замку? (Види: 7. стих) Шта је Исус одговорио? Види: Матеј 19,4-9; упореди са Матеј 5,31.32.

Оба текста (Матеј 5,31. и 19,7) наводе стих из 5. Мојсијева 24,1. У Исусово време постојале су две рабинске школе које су тумачиле овај текст на два различита начина: према Хилеловој школи развод је био дозвољен из било каквог разлога, док је Шамајева школа тумачила да је развод дозвољен само у случају прељубе. Фарисеји су покушавали да преваре Исуса да би стао на страну једне или друге школе. Међутим, превидели су чињеницу да Божји првобитни план није био да до развода икада дође, зато је Исус и одговорио: »Што је Бог саставио човјек да не раставља.« (Матеј 19,6) Касније, због »тврђе« свога срца, питали су зашто је Бог дозволио човеку да да жени својој »књигу распусну« ако нађе на њој »штогод ружно«. (5. Мојсијева 24,1) Христос је исправио погрешну употребу овог текста уздижући светост и трајност брака: једини разлог за развод, пред Богом, јесте »сексуална неморалност« или »прељуба« (на грчком *йорнеиа*, дословно »разблудност«).

Колико озбиљно схватамо Исусову опомену о вађењу ока или одсецању руке? Да ли је могао дати снажнију опомену о утицају греха на нашу вечну судбину? Ако вас ова опомена плаши, добро је. И требало би!

ИСУС И ПЕТА ЗАПОВЕСТ

Приликом следећег Исусовог сусрета са књижевницима и фарисејима (Матеј 15,1-20; види, такође: Марко 7,1-13), поставили су Му питање о обичају старих, који се не налази у Мојсијевом закону. Овај обичај односио се на прање руку пре јела, што су Исусови ученици занемарили да примене. Христос им је одмах одговорио наводећи још један њихов обичај, онај који умањује вредност пете заповести.

Пре разматрања Христовог одговора, треба да знамо да обичај, који су фарисеји успоставили под називом *корван*, потиче од речи која значи »прилог«. Изговорање речи »корван« над нечим сматрало се заклетвом и тиме је било посвећено Богу и Храму.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Марку 7,9-13. Како је обичај који су спроводили фарисеји на одређени начин представљао кршење пете заповести? Размислите о важности приношења дарова Богу (2. Мојсијева 23,15; 34,20) и светости завета који учините Богу (5. Мојсијева 23,21-23).

Изгледа да су фарисеји пронашли савршен изговор да родитељима ускрате подршку која им по праву припада. Они су проширили начела забележена у Петокњижју и променили их у заповести људске, које су, према мишљењу њихових вођа, требало да потисну једну од Божјих заповести.

То није био једини случај Исусовог сусрета са истом духовном изопаченошћу: »Али тешко вама фарисејима што дајете десетак од метвице и од руте и од свакога поврћа, а пролазите правду и љубав Божију: Ово је требало чинити, и оно не остављати.« (Лука 11,42) Требало је да држе обе заповести, да поштују своје родитеље, а да не запостављају давање својих прилога Господу.

Није чудно што је Исус укратко изнео свој став примењујући на фарисеје Исаијин опис Израиљаца дат седамсто година раније: »Ови људи приближавају се к Мени устима својим, и уснама поштују Ме; а срце њихово далеко стоји од Мене. Но залуду Ме поштују учећи наукама и заповијестима људским.« (Матеј 15,8.9) Да још једом поновимо, Христос је уздигао Десет заповести и супроставио своје мишљење мишљењу фарисеја.

На које начине тражите изговоре да бисте избегли оно што је ваша дужност?

ИСУС И СУШТИНА ЗАКОНА

Прочитајте текст у Јеванђељу по Матеју 19,16-22. Које опште и важне истине о Закону можемо извући из овог извештаја? Шта обухвата држање Закона?

Богати младић није могао да схвати да га држање Закона не може спасити од греха, ма колико био реван у томе. Спасење долази од Законодавца, Спаситеља. Израилци су знали ову истину од почетка, али су је препустили забораву. Сада им је Исус указао на шта је требало да обрате пажњу од самог почетка: послушност и потпуно предање Богу су тако повезани да једно без другог постаје само привид хришћанског живота. »Послушност се мора показати у свему што је прихваћено. Самоодрицање је суштина Христове науке. Често се износи и поучава језиком који изгледа врло заповеднички, зато што не постоји други начин за човеково спасење осим да се одлучно одбаци све оно што ће, ако се гаји, сломити цело биће.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 523. оригинал)

Садукеји су у следећем сусрету, поставили Исусу питања о васкрсењу, а Исус их је запрепастио и ућуткао својим одговором. Онда су се фарисеји окупили, спремни да учине последњи покушај да наведу Спаситеља да каже нешто што ће моћи да протумаче као да је Он против Закона. Изабрали су једног законика да постави питање Исусу које се тицало најважније заповести (Матеј 22,35-40).

Закониково питање вероватно је потекло из покушаја које су чинили рабини да све заповести поређају по важности. Ако се догоди да су две заповести у сукобу, она која се сматра важнијом преузеће предност и дозволити особи да крши ону која је мање важна. Фарисеји су нарочито уздизали прве четири заповести из Декалога као важније у односу на последњих шест, а последица тога огледала се у чињеници да се нису снашли у примени вере у свакодневном животу.

Исус им је одговорио заповедним тоном: прво, и најважније, у срцу мора постојати љубав, пре него што ико почне да држи Божји закон. Послушност без љубави је немогућа и безвредна. Међутим, када постоји права љубав према Богу, особа ће безусловно ускладити свој живот са Божјом вољом израженој у свих Десет заповести. Зато је Исус касније рекао: »Ако имате љубав к Мени, заповијести Моје држите«. (Јован 14,15)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља из дела Елен Вајт: *Мисли са Горе блајослова*: »Духовна природа Закона«, стр. 45-78. оригинал; *Чежња векова*: »Беседа на Гори«, стр. 307-314. оригинал и »Сукоб«, стр. 606-609. оригинал.

»Говорећи о Закону, Исус је рекао: 'Нијесам дошао да покварим, него да испуним' (Матеј 5,17)... то јест да испуни меру законских захтева, да пружи пример савршене усклађености с Божјом вољом.

Његова мисија је била да 'учини Закон великим и славним'. (Исаија 42,21) Он је био одређен да открије духовну природу Закона, да изнесе његова далекосежна начела и објасни његову вечну обавезност...

Исус, јасна слика Очеве личности, сјај Његове славе; пожртвовани Спаситељ, на свом путу љубави по овом свету био је живи приказ карактера Божјег закона. Његов живот је открио да је небеска љубав, начело које нас чини сличним Христу, темељ Закона вечне праведности.« (Елен Вајт, *Мисли са Горе блајослова*, стр. 48. 49. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како можемо пасти у искушење да попут фарисеја постанемо легалисти у држању Закона? Са друге стране, која опасност постоји када сматрамо да нас Бог пун љубави ослобађа од држања Његовог закона? На које практичне начине, у данашње време, можемо да избегнемо једну или другу замку? Поделите своје мишљење у суботношколском разреду.

2. Као што знамо, тврдња која се износи против трајне важности Десет заповести често није ништа друго до покушај да се избегне светковање седмог дана, Суботе. Из Јеванђеља присетите се свих чуда исцељења учињених у Суботу. Како она потврђују не само трајну важност Божјег закона, већ и седмог дана, Суботе? Зашто су Исусове речи и пример последње место на које треба да се позову они који желе да одбаце Суботу?

3. Теолози понекад говоре о »моралном универзуму«. Шта то значи? Како је наш универзум морално место? Ако јесте, шта мислите шта га чини таквим? Коју улогу Божји закон има у моралном универзуму? Да ли свемир може да буде морално место без владавине Божјег моралног закона? Разговарајте о томе. Како идеја Божјег закона у моралном универзуму помаже да објаснимо сотонин покушај да уништи тај Закон?

СУБОТА

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 1,1-3; Матеј 12,1-5; Лука 4,16-21; Јован 5,16.17; Матеј 24,20.

Текст за памћење: »И говораше им: Субота је начињена човека ради, а није човек Суботе ради. Дакле је Господар Син Човјечји и од Суботе.« (Марко 2,27.28)

У току Исусове овоземаљске службе, верске вође доводиле су у питање Његово светковање Суботе. Када су Му упућиване критике, Христос је наглашавао своју власт као Господара Суботе (Матеј 12,8; Марко 2,28; Лука 6,5). Показао је такође шта значи исправно светковање дана од одмора.

Ми смо данас суочени не само са изазовом »исправног светковања«
Суботе, већ и са опште прихваћеним веровањем да је недеља, а не Субота, дан од одмора. Међутим, истицање недеље нема основе у Јеванђељима. Расправе у вези са Суботом водиле су се око питања како Субота треба да се светкује, а не *када*. Исусов живот и учења не остављају никакве недоумице да је седми дан Субота Божји дан од одмора, чак и после Његове смрти и васкрсења.

Ове седмице размишљаћемо о Христовом односу према покрелу и светости Суботе. Затим, проучаваћемо Исусова учења и пример који нам је оставио у вези са светковањем Суботе. На крају, посматраћемо Суботу онако како је представљена у Његовим учењима и животу Његових ученика после васкрсења.

ХРИСТОС, ТВОРАЦ СУБОТЕ

Шта следећи стихови говоре о Исусовој улози у Стварању? Зашто је она тако важна, нарочито у погледу порекла Суботе? Види: Јован 1,1-3; Колошанима 1,16; Јеврејима 1,1.2.

Јован почиње Јеванђеље познатим речима: »У почетку бјеше Ријеч... Све је кроз Њу постало, и без Ње ништа није постало што је постало.« (Јован 1,1-3) Апостоли Јован и Павле не остављају никакву сумњу у вези са Христовом улогом у стварању. Бог Син, Исус Христос, створио је све: »Јер кроз Њега би саздано све што је на небу и што је на земљи, што се види и што се не види... Све се кроза Њ и за Њ сазда.« (Колошанима 1,16.17) Кроз Христа, Бог је створио свемир, укључујући и наш соларни систем, Земљу, и све на њој, живо и неживо.

Христос, који је требало да постане човеков Искупитељ, био је и његов Створитељ. И управо тада, на крају седмице, Господ нам је дао дан одмора. »Зато што је Субота начињена за човека, она је Господњи дан. Она припада Христу...Пошто је Он све створио, створио је и Суботу. Он је и одвојио као успомену на дело стварања.« (Елев Вајт, *Чезња векова*, стр. 288. оригинал)

Исти Бог који је створио човека са потребом за одмором, такође је пружио човеку могућност да се одмори: један дан у седмици када људи треба да оставе по страни свакодневне послове и проблеме, и да се одморе у Њему, Створитељу. После завршетка стварања, Он се лично одморио седмог дана, не због умора, већ да би благословио и посветио Суботу, и дао нам пример који треба да следимо. Такође се одморио у Суботу када је на крсту завршио наше откупљење, не зато што Му је био потребан одмор, већ да би (између осталог) потврдио трајну вредност Суботе. Христос, који позива уморне да се одморе у Њему (Матеј 11,28.29), позива нас да се на посебан начин одморимо једном седмично, сваке Суботе.

Светковање Суботе везује нас за почетак стварања Земље, за сам темељ нашег постојања. Зар није то најбоље време да размишљамо о важним питањима: шта чиним са животом који ми је Бог дао?

ХРИСТОС, ГОСПОДАР СУБОТЕ

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 12,1.2. О чему говоре ови стихови? Зашто фарисеји сматрају да то »није по Закону«?

У 5. Мојсијевој 23,25. записано је: »Кад уђеш у усјев ближњег својега, можеш тргати класје руком својом; али да не зажњеш српом у усјев ближњег својега.« Проблем, значи, није био у томе шта су ученици учинили, већ у који дан су то учинили. Рабински прописи јасно су забрањивали многе врсте послова Суботом, међу којима су били и пољопривредни радови. По мишљењу фарисеја, ученици су били криви због тргања класја, његовог трљања међу длановима и одвајања зрна жита од плеве.

Какав значај имају примери које је Исус употребио као одговор фарисејима? Види: Матеј 12,3-5.

Првим примером (1. Самуилова 21,1-6) Христос тврди да, иако у уобичајеним околностима Давид и његови људи не би требало да једу хлеб намењен свештеницима (3. Мојсијева 24,9), њихово дело не треба сматрати кршењем церемонијалног закона зато што су им животи били угрожени. Други пример који је Исус споменуо (Матеј 12,5) односи се на жртве и дарове у суботном дану, у служби у Храму, којих је било два пута више него другим данима (4. Мојсијева 28,9.10). Јевреји су увидели да служба у Храму има предност над Суботом.

Након што је навео ове примере, Исус је дао две изјаве које су опривдале Негову власт да промени светковање Суботе које су фарисеји оптеретили: 1) »Субота је начињена човјека ради, а није човјек Суботе ради.« (Марко 2,27) Овде Исус потврђује едемско порекло Суботе, и мења погрешно постављене фарисејске вредности у вези са човеком и Суботом: Субота је створена у корист људског рода, а не обрнуто. 2) »Дакле је Господар Син Човјечиј и од Суботе.« (Марко 2,28) Христос је потврдио Свој положај Створитеља и Законодавца Суботе. Стога, само Он има власт да ослободи Суботу од људских прописа.

Духовне вође Божјег народа оптужиле су Господара Суботе да крши дан који је Он лично створио и посветио. Које поуке бисмо из тога могли да извучемо о опасности духовног слепила међу онима који би требало боље да познају Божју реч?

Шта нам текст из Јеванђеља по Луки 4,16. говори о Исусовом ставу према Суботи? Зашто је то толико важно за нас данас? Види: Јован 14,15; 1. Петрова 2,21.

Израз који је апостол Лука употребио у 16. стиху, *ио обичају*, потиче од грчке речи која се односи на сталне навике. Другим речима, Исус је Суботом редовно одлазио у синагогу. Лука то сматра важним и четири пута у Јеванђељу спомиње Исусов одлазак у синагогу Суботом (Лука 4,16; 4,31; 6,6; 13,10). Лука, такође, посебно изједначава Суботу са седмим даном (Лука 23,54-24,1). То што је Исус Христос, у току своје овоземаљске службе, светковао седми дан, Суботу, заједно са Јеврејима, сведочи да се седмични циклус задржао још од времена давања Закона на Синају, односно од Стварања. Његов пример светковања Суботе, када је у питању дан и начин светковања, хришћани треба да следе.

Шта је Исус читао у посебној прилици у синагоги? Зашто је то значајно? Види: Лука 4,16-21.

То није било први пут да је Исус читао и поучавао у синагоги. Прошло је више од годину дана откако је крштен у реци Јордану. Међутим, то је била Исусова прва посета Назарету након што је напустио столарску радионицу, у којој је провео првих тридесет година свог живота и у коме је одлазио у месну синагогу. Док је био млад »Суботом је често био позиван да чита поуке из Пророка у синагоги, а срца слушалаца устрептала би од узбуђења, када је нова светлост засјала из познатих речи светога текста«. (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 74. оригинал)

Међутим, овога пута било је другачије. Исус је изабрао одеђене стихове из Књиге пророка Исаије 61,1.2, који говоре о Месијином овоземаљском раду и Његовом доласку »да проповиједи пријатну годину Господњу«. (Лука 4,19) Била је то суботна, јубиларна година, време за одмор. Исус је изабрао дан од одмора, Суботу, да објави своју службу откупљења, ослобођења и излечења. У Исусу проналазимо мир, мир изражен на стваран начин сваке Суботе.

ЧУДА УЧИЊЕНА У СУБОТУ

У Јеванђељима су записана бројна чудесна излечења која је Исус учињено у суботни дан. Занимљиво је да запазимо да је, у већини случајева, до излечења долазило на Исусов предлог, као да је намерно желео да лечи Суботом, иако је то могао да чини било којим другим даном. Исус је желео нешто да нагласи: исцељивање Суботом није се косило са Законом. Напротив, то је више било у складу са Законом од онога што су фарисеји и верске вође имале обичај да чине Суботом.

Које тврдње постоје у сваком од ових текстова којима се оправдава Исусово лечење Суботом? Матеј 12,10-12; Лука 13,15.16; Јован 5,16.17.

Иако је тачно да морамо да оставимо по страни лична интересовања Суботом (2. Мојсијева 20.8; Исаија 58,13), то време никада не би требало да посветимо бескорисној доколици. У сукобу са фарисејима, Христос је јасно нагласио да »ваља у Суботу добро чинити«. (Матеј 12,12) Према рабинским обичајима, болеснику је могла бити пружена помоћ Суботом само ако му је живот био у опасности. Исто тако, ако би овца или во упали у јаму, било је дозвољено да се животиња извади у суботни дан и спаси јој се живот. Зар није човеков живот драгоценији од живота животиње? Нажалост, Христови критичари показали су веће саосећање према животињама него људима који пате. Они су одобравали појење животиња, али не и лечења особа. Исус је, такође, изјавио: »Отац Мој дослије чини, и Ја чиним« (Јован 5,17), што се односи на Божје деловање у корист Његових створења. Чак и у Суботу, Он наставља да даје живот и одржава свемир (Јеврејима 1,2.3).

Исус је поучавао да не треба да заузмемо легалистички став приликом светковања Суботе. Светковати је значи »одморити се« од свакодневних послова (Јеврејима 4,10) и, што је још важније, престати да покушавамо да сопственим снагама остваримо спасење – што је у сваком случају немогуће. Сотона жели да нас наведе да себично држимо Суботу. Ако не може да нас окрене против Суботе, покушаће да нас гурне у другу крајност: легализам.

Иако је лако постати легалиста, када је светковање Суботе у питању, с друге стране, неки могу бити веома немарни приликом светковања. Како да остваримо праву равнотежу? Такође, зашто морамо бити пажљиви у нашем одговору на то како други светкују Суботу (не заборавите какво су мишљење фарисеји имали о Христовом држању Суботе)?

СУБОТА ПОСЛЕ ВАСКРСЕЊА

Многи хришћани светкују недељу уместо Суботе, наводећи мноштво разлога за то, од којих је главни Христово васкрсење у недељу. Међутим, ништа у Новом завету, укључујући текстове о васкрсењу, не указује да Субота треба да буде замењена недељом. Христова намера је била да се Субота светкује и после Његовог васкрсења.

Шта нам стих у Јеванђељу по Матеју 24,20. говори о Суботи у годинама после Исусовог васкрсења?

Христове речи записане у Јеванђељу по Матеју 24,20. показују да је 70. године, око четрдесет година после Његове смрти, Субота и даље сматрана светом. Метеж, узбуђење, страх и путовање приликом бежања из Јерусалима, нису били прикладни за суботни дан.

Које још текстове налазимо у Новом завету који показују да је седми дан, Субота, и даље сматран светим после Христовог васкрсења?
Види: Дела 13,14.42; 14,1; 17.1.2; 18,4

Одлазак у синагогу за ученике је било оно што је одлазак у Цркву за нас данас: један од најбољих начина да светкујемо Суботу. То је нарочито видљиво у животу апостола Павла, који је редовно одлазио на службу која се Суботом одржавала у синагоги. Био је то његов обичај. Следио је Исусов пример (Дела 17,2). Иако је био апостол незнабошцима и заговорник оправдања вером, обично је одлазио у синагогу Суботом, не само да би проповедао Јеврејима, већ да би светковао свети суботни дан.

Једне Суботе, после богослужења у синагоги, незнабошци су молили Павла да им проповеда Јеванђеље. Апостол је могао то да учини већ следећег дана, у недељу, али он је чекао целу седмицу. »А у другу Суботу сабра се готово сав град да чују ријечи Божије.« (Дела 13,44) Ови стихови снажно потврђују да рана Црква није ништа знала о замени седмог дана у седмици за први.

Добро, знамо да смо у праву кад је светковање правог дана у питању. То је, наравно, важно. Како нас држање Суботе може учинити хришћанима који имају више саосећања, љубави и бриге?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Субота« у књизи Елен Вајт *Чезња векова*, стр. 281-289. оригинал.

»Дакле је господар Син Човечиј и од Суботе. Ове речи пуне су поуке и утехе... Она указује на Њега и као Творца и као Онога који посвећује. Она наглашава да је Он који је све створио на Небу и на Земљи, и који све одржава, Глава цркви и да смо Његовом силом помирили са Богом. Јер, говорећи о Израилу, Он је рекао: 'И Суботе своје дадох им да су знак између Мене и њих да би знали да сам Ја Господ који их посвећујем' – чиним их светима. (Језекиљ 20,12) Тада је Субота знак Христове силе да нас учини светима. Такође је дата свима онима које Христос чини светима. Као знак Његове силе која посвећује, Субота је дата свима који кроз Христа постају део Божјег Израилља.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 288. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Ми смо Христи, и стварањем и откупљењем. Како нас Субота подсећа на ове важне истине?
2. У чему настаје проблем у легалистичком држању четврте заповести? Са друге стране, зашто немарно држање Суботе није решење за легализам? Шта је кључни чинилац који држање Суботе чини правим благословом?
3. Зашто Субота и прилика да се тога дана одморимо треба да буду посебни подсетници за веома важну истину да се не спасавамо делима, већ Христовим залугама?
4. Како Суботом можемо да имамо дубље и богатије искуство са Господом?
5. Које поуке о светковању Суботе можемо извући из Христовог примера исцељивања у Суботу? Како нам та излечења помажу да боље разумемо значење Суботе?
6. Речено нам је да Суботу држимо »светом«. Размислите о неким својим активностима у Суботу. Колико су оне свете?

СМРТ И ВАСКРСЕЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 11,11; Јован 1,1-4; Лука 8,54.55; Јован 5,28.29; Матеј 5,22.29; Јован 11,38-44.

Текст за памћење: »А Исус јој рече: Ја сам Васкрсеније и Живот; који вјерује Мене ако и умре живљеће.« (Јован 11,25)

Људи имају урођену одбојност према смрти зато што су створени да живе и никада не умру. Смрт је уљез, који није требало да постоји.

Зато је, у време своје овоземаљске службе, Исус исказивао неизмерно саосећање према ожалошћенима. Када је угледао удовицу у Наину како свог јединог сина прати према гробу: »Сажали Му се за њом, и рече јој: Не плачи...« (Лука 7,13) Скрханом оцу чија је дванаестогодишња кћер управо умрла, Христос је упутио речи утехе: »Не бој се, само вјеруј.« (Марко 5,36) Сваки пут када смрт погоди наше вољене, Исус је дубоко дирнут нашим болом. Његово саосећајно срце плаче са нама.

Међутим, Христос чини много више, Он не плаче само са нама. Победивши смрт својом смрћу и васкрсењем, Он поседује решење за смрт и даје обећање да ће свакога који верује у Њега васкрснути у вечни живот. То је, до сада, највеће обећање које нам је дато у Божјој речи; у супротном, да смрт има последњу реч, цео наш живот и све што смо икада постигли било би узалудно.

Писци Старога завета били су доследни у представљању човека као целовитог бића. Различити јеврејски изрази обично преведени као тело, душа и дух само су додатни начини да се, са различитих тачака гледишта, опише човек као целина. У складу са овим гледиштем, у Светом писму употребљавају се различите метафоре за описивање смрти. Између осталог, *сан* се истиче као одговарајући симбол за приказивање библијског схватања стања мртвих (види: О Јову 3,11-13; 14,12; Псалам 13,3; Јеремија 51,39; Данило 12,2). Смрт је у потпуности крај живота. Смрт је несвесно стање у коме нема размишљања, осећања, дела или било каквих односа (Књига Проповедникова 9,5.6.10; Псалам 115,17; 146,4).

Међутим, до Исусовог времена, ово схватање природе људског рода, нарочито смрти, нашло се у супротности са паганском дуалистичком идејом о бесмртности душе, која се брзо ширила тадашњим познатим светом.

Како је Исус описао смрт пријатеља Лазара? Види: Јован 11,11.

Упркос овим и другим текстовима, одређени број хришћана тврди да је Исус веровао у бесмртност душе, јер је разбојнику на крсту рекао: »Заиста ти кажем данас, бићеш са мном у рају.« (Лука 23,43) Значење овог текста се у потпуности мења у зависности од тога на коме месту се налази зарез. (Најстарији грчки списи Новог завета немају знакове интерпункције.) Ако је зарез стављен испред речи »данас« како стоји у већини библијских превода, то значи да су Исус и разбојник отишли у рај тог истог дана; ако се зарез стави иза речи »данас«, значи да је Исус уверавао разбојника у његово спасење које ће се догодити у будућности. Исусове речи, заправо, наглашавају сигурност спасења, не време разбојниковог одласка на Небо. Сам текст то потврђује. Као прво, разбојник није тражио да одмах после смрти оде на Небо, већ да га се Исус сети када дође у Божје царство. Затим, три дана касније Исус је лично потврдио да се још није вазнео на Небо (Јован 20,17). Зато нас овај текст не учи да душе умрлих иду на Небо после смрти.

Будући да схватамо да је смрт несвесно стање попут сна, зашто је учење о васкрсењу толико важно за нас?

НАДА У ВАСКРСЕЊЕ

Приликом Стварања »створи Господ Бог човјека од праха земаљскога, и дуну му у нос дух животни«. Тада »поста човјек душа жива«. (1. Мојсијева 2,7) Док год Бог одржава дух животни у живим бићима, она су жива. Али када им одузме дух, она умиру и враћају се у прах (Псалам 104,29; Књига Проповједникова 12,7). То није самовољна Божја одлука; то је неизбежна последица греха. Али Радосна вест је да у Христу постоји нада, чак и када је смрт у питању.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Јовану 1,1-4. Шта у овим стиховима указује на Исусову силу да васкрсне мртве?

Христос има живот у Себи, јер Он је Живот (Јован 14,6). Он је све створио и има силу да преда живот коме хоће (Јован 5,21). Он има силу да васкрсне мртве.

Како долази до васкрсења? Види: Лука 8,54.55.

Према Библији, васкрсење је укидање смрти. Живот се обнавља, када Бог поново удахне дах животни. Тако Лука објашњава васкрсење Јаирове кћери. Када је сазнао да је дванаестогодишња девојчица преминула, Исус је отишао у њен дом и рекао ожалашћенима да она спава. Затим »узе је за руку, и зовну говорећи: Дјевојко устани! И поврати се дух њезин, и устаде одмах«. (Лука 8,54.55) На Исусову божанску заповест, начело живота, дато од Бога, вратило се у девојчицу. Грчка реч *йнеума*, коју је Лука употребио, значи »ветар«, »дах« или »дух«. Када се у Библији примењује на људска бића, никада не означава свесно биће које постоји изван тела. У овом тексту се јасно односи на дах животни.

Смрт је тако уобичајена да је схватамо као непроменљиву чињеницу. Како можемо да имамо поверења у Божја обећања о вечном животу, када у овом тренутку изгледа као да је смрт победник?

ВАСКРСЕЊЕ И СУД

На основу онога што смо до сада проучавали можемо стећи утисак да је васкрсење намењено само ограниченом броју људи. Међутим, Исус је изјавио да ће доћи време када »ће сви који су у гробовима чути глас Сина Божијега«. (Јован 5,28.29) Верници и неверници, праведници и грешници, спасени и изгубљени, сви ће устати. Као што је Павле објавио: »Биће васкрсеније мртвима, и праведницима и грјешницима.« (Дела 24,15)

Будући да ће сви, на крају, устати из мртвих, сви ће се суочити са једном од две вечне судбине. О каквим судбинама је реч? Јован 5,28.29.

Општост васкрсења не указује да ће у последњи дан сви бити уведени у блаженство и радост вечног живота. »И много онијех који спавају у праху земаљском пробудиће се, једни на живот вјечни а други на срамоту и пријекор вјечни.« (Данило 12,2)

Библија учи да ће Бог судити сваком човеку, и одлучити о судбини сваке особе која је икада живела (Књига проповједникова 12,14; Римљанима 2,1-11). Извршење Божје пресуде, међутим, не следи одмах после смрти неке особе, већ после њеног васкрсења. До тада, и спасени и изгубљени спавају несвесно у праху. Васкрсење само по себи, није ни награда ни казна. То је стање пре примања вечног живота или осуде.

Говорећи о два васкрсења, Исус је указао да ће наша судбина бити одлучена на основу моралних особина наших дела (добрих или рђавих). Међутим, та чињеница не значи да ће нас наша дела спасити. Напротив, Исус је јасно учио да наше спасење зависи искључиво од наше вере у Њега као личног Спаситеља (Јован 3,16). Зашто се, онда, и дела узимају у обзир? Зато што она показују да ли је наша вера у Христа и наше предање Њему било искрено или не (Јаков 2,18). Наша дела показују да ли смо још увек »мртви за преступљења и гријехе своје« (Ефесцима 2,1) или »мртви гријеху, а живи Богу у Христу Исусу Господу нашему«. (Римљанима 6,11)

Размислите о вечној судбини која чека свакога од нас. Ако ишта стоји између вас и вечног живота, зашто одмах не одлучите да се тога ослободите? Шта може бити вредно губитка вечности?

ШТА ЈЕ ИСУС РЕКАО О ПАКЛУ?

Исус је употребио два грчка израза, *хагес* и *ѿехена*, када је говорио о смрти и казни за неправедне. С обзиром на опште прихваћено значење речи »пакао«, морамо пажљиво да је проучимо.

Реч *хагес* има исто значење као и јеврејска реч *шеол*, најчешти израз у Старом завету употребљен као ознака за царство мртвих. Ови изрази представљају гроб или место на које сви одлазе после смрти, без назнака казне или награде. Међутим, постоји један текст у коме је реч *хагес* повезана са казном. У питању је прича о богатом човеку и Лазару.

Прочитајте стихове у Јеванђељу по Луки 16,19-31. Која је основна поука ове приче? (види: стихови 27-31) Зашто је погрешно користити ову причу као пример да људи после смрти иду у рај или пакао?

Ова прича се не бави стањем мртвих. Опште прихваћено, али небиблијско веровање многих Исусових савременика створило је позадину за ову причу, у којој проналазимо важну поуку: наша будућа судбина зависи од одлука које свакодневно доносимо у свом животу. Ако одбацимо светлост коју нам Бог дарује овде на земљи, нема више нових прилика после смрти. Сваки покушај да се ова прича дословно протумачи води у многе нерешиве проблеме. Заправо, детаљи приче су доста необични, да би нам показали да Исус није желео да Његове речи буду дословно схваћене, већ у пренесеном значењу.

Које опомене је Исус дао у вези са паклом? Види: Матеј 5,22.29.30; 23,33.

У многим библијским преводима Исус је једанаест пута употребио реч *ѿакао*. Он је у ствари користио грчки израз *ѿехена*, од јеврејског имена *Ге Хином*, што значи »Долина Еном«. Према Старом завету, у том кланцу јужно од Јерусалима, цареви Ахаз и Манасија обављали су застрашујуће паганске обреде спаљивања деце Молоху (2. Дневника 28,3; 33,6). Касније је побожан цар Јосија забранио ове обреде (2. О царевима 23,10). Због почињених греха у тој долини, пророк Јеремија је пророковао да ће Бог то место назвати »Крвном долином«. (Јеремија 7,32.33; 19,6) Тако је за Јевреје та долина постала симбол коначног суда и казне за непокајане. Исус је употребио то име фигуративно, без објашњавања детаља о времену и месту извршења казне, што проналазимо у другим библијским текстовима. Пакао, стога, није место вечне казне.

ИСУС ЈЕ ПОБЕДИО СМРТ

Зашто је васкрсење Лазара било врхунац Христових чуда у овоземаљској сужби? Види: Јован 11,38-44.

Иако је Исус васкрсао још две особе из мртвих, ниједно васкрсење није било тако упечатљиво као Лазарево. Био је мртав четири дана, што је Марта потврдила поред гроба. Исус је учинио чудо усред дана пред мноштвом сведока, поштованих људи из Јерусалима. Нико није могао да оповргне оно што се догодило.

Ипак, много важније од Лазаревог васкрсења било је Исусово васкрсење. Будући да је имао живот у Себи, Он не само да је имао силу да подиже из мртвих и да живот коме хоће (Јован 5,21), већ је такође имао силу да положи свој живот и поново га узме (Јован 10,17.18). Његово васкрсење је било уверљиви доказ за то.

Каква веза постоји између Исусовог и нашег васкрсења? Зашто је Његово васкрсење тако важно за наше спасење? Види: 1. Коринћанима 15,17-20.

Христова сила да раскине везе смрти је неоспорна. Устао је из гроба као Првенац између оних који су заспали у Њему. Његово васкрсење је потврда васкрсења сваког верника, јер Он има кључеве од смрти (Откривење 1,17.18).

»Христос је за верника васкрсење и живот. У нашем Спаситељу је обновљен живот који је изгубљен услед греха; Он у Себи има живот да оживи онога кога хоће. Њему је подарено право да да бесмртност. Живот који је у људској природи положио, Он поново узима и даје га људском роду.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 786. 787. оригинал)

Смрт је тако моћна да само Онај који је први створио живот може поново да га обнови. Шта нам та истина говори о томе да морамо да верујемо да Исус може, и хоће, да нас васкрсне као што је обећао?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља у књизи Елен Вајт *Чезња векова*: »Лазаре, изиђи напоље!«, стр. 524-536. оригинал; »Устаде Господ...«, стр. 779-787. оригинал.

»Глас Божјега Сина позива заспале свете. Он гледа гробове праведних, и подижући руке према небу, узвикује: 'Пробудите се, пробудите се, пробудите се ви који спавате у праху земаљскоме и устаните!' На свим странама по целој Земљи, мртви ће чути Његов глас, и оживеће сви који Га буду чули... Из тамнице смрти они ће наћи излаз, одевени у бесмртну славу, узвикујући: 'Гдје ти је, смрти, жалац? Гдје ти је, пакле, победа?' (1. Коринћанима 15,55) Живи праведници и васкрсли свети сједињавају своје гласове у дугом, радосном гласу победе.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 644. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Сви се суочавамо са стварношћу смрти, њеном коначношћу и бесмислом. Ако, као што многи верују, Бог не постоји, не постоји нада у вечни живот и васкрсење, какав је онда смисао људског живота? Какав је његов смисао ако, пре или касније, свако умире и свако сећање на њега нестане? Како наше схватање васкрсења одговара на ова иначе нерешива питања?

2. Које опасне идеје се крију у веровању у бесмртност душе? Зашто сотона жели да шири ово небиблијско учење? Какву улогу ће ова идеја имати у последњим догађајима на крају времена? Размислите о свим могућим обманама којих су поштеђени они који схватају смрт као спавање све до васкрсења.

ДРУГИ ХРИСТОВ ДОЛАЗАК

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 14,1-3; Матеј 16,27; 1. Солуњанима 4,13-18; Матеј 24,3-14; 24,42.44.

Текст за памћење: »Да се не плаши срце ваше, вјерујте Бога, и Мене вјерујте. Многи су станови у кући Оца Мојега. А да није тако, казао бих вам: Идем да вам приправим мјесто. И кад отидем и приправим вам мјесто, опет ћу доћи, и узећу вас к Себи да и ви будете гдје сам Ја.« (Јован 14,1-3)

Други Христов долазак, споменут више од три сотине пута у Новом завету, представља темељ наших учења. Он је основа нашег идентитета као адвентистичких хришћана. То учење је део нашег имена и важан део Јеванђеља, које смо позвани да објавимо. Без обећања о Његовом доласку, наша вера била би узалудна. Ова величанствена истина даје смисао нашем животу и подстиче наш мисионски рад.

Владало је мишљење да ће чекање које траје дуже него што смо очекивали ослабити нашу веру у Исусово обећање о повратку. Међутим, то се није догодило. Жеља за Христовим повратком код многих је јача него икада.

Ове седмице проучаваћемо шта је Исус рекао о »блаже-ној нади и јављању славе великога Бога и Спаса нашега Исуса Христа«. (Титу 2,13)

Су

Проучити
целу
поуку

После Последње вечере, Исус је рекао ученицима да ће отићи тамо где они, бар неко време, не могу поћи са Њим (Јован 13,33). Помисао на раздвојеност од Учитеља испунила је њихова срца тугом и страхом. Петар је упитао: »Госпode, куда идеш?...Зашто сад не могу ићи за Тобом?« (Јован 13,36.37) Знајући жељу њиховог срца, Христос их је уверавао да ће само привремено бити раздвојени.

Прочитајте Христова обећања из Јеванђеља по Јовану 14,1-3. Примените те речи на себе. Зашто те речи треба да вам буду драгоцене?

Обећање нашег Господа није могло бити јасније. У грчком језику, обећање »Доћи ћу скоро« је у садашњем времену, чиме је наглашена извесност догађаја. Дослован превод би могао да гласи: »Долазим скоро.«

Исус је указао на сигурност свог Другог доласка. Он није рекао: »Можда ћу доћи поново«, већ »Доћи ћу скоро«. Сваки пут када је споменуо свој повратак, користио је изразе који означавају извесност.

Понекад дајемо обећања која касније не можемо да одржимо, чак упркос свим нашим напорима и одлучности. Са Христом није тако. Много пута је јасно показао да је Његова реч поуздана.

Када је реч о Његовом утеловљењу, Господ је пророчки објавио преко Давида: »Ево идем«. (Псалам 40,7) И дошао је (Јеврејима 10,5-7). Стварност Његовог првог доласка подржава сигурност Његовог другог доласка.

У току своје овоземаљске службе, Исус је дао обећање ожалошћеном оцу: »Не бој се, само вјеруј, и оживљеће.« (Лука 8,50) Ускоро, Јаирова кћер устала је из мртвих. Христос је објавио да ће три дана после распећа на крсту устати из гроба; и устао је. Обећао је да ће послати Светог Духа ученицима; и послао Га је у одређеном тренутку. Ако је наш Господ испунио сва обећања у прошлости, чак и она која су са људске тачке гледишта изгледала немогућа, можемо бити сигурни да ће одржати своје обећање о поновном доласку.

Како можете да одржите ватру која гори у вашем срцу за Други Исусов долазак?

СВРХА ДРУГОГ ХРИСТОВОГ ДОЛАСКА

Велики план спасења достићи ће свој врхунац у Другом Христовом доласку. Без Његовог повратка на ову Земљу, Његово утеловљење, смрт и васкрсење не би имали никакав значај за наше спасење.

Шта је један од основних разлога Другог Христовог повратка? Види: Матеј 16,27.

Живот није увек праведан, у ствари, често није праведан. Немамо увек прилику да видимо како правда побеђује у нашем окружењу. Невини људи пате, док зли напредују. Многи људи не добијају оно што заслужују. Али, зло и грех неће заувек владати. Исус ће доћи »да да свакоме по дјелима његовијем«. (Откривење 22,12)

Ова тврдња указује на то да ће се суд одржати пре Христовог повратка. Када Исус дође, већ ће бити одлучено о судбини сваког људског бића. Исус је јасно указао на овај истражни суд у причи о свадбеној гозби (Матеј 22,11-13). То што нам се суди по нашим делима не значи да нас наша дела или заслуге спасавају. Спасење је плод Божје милости и прима се вером у Исуса (Марко 16,16; Јован 1,12), коју исказујемо сопственим делима.

Оно што је важно у вези са обећањем описаним у Јеванђељу по Матеју 16,27. је да ће правда бити остварена. Треба само да сачекамо да се то догоди.

Такође, приликом Другог доласка, они који спавају у Христу, биће васкрснути у вечни живот. Као што смо претходно видели – будући да знамо да мртви спавају у гробу – обећање о Другом доласку и васкрсењу у вечни живот који следи је нарочито важно за нас.

»Усред колебања земље, севања муња и грмљавине грома, глас Божјега Сина позива заспале свете. Он гледа гробове праведних, и подижући руке према небу, узвикује: 'Пробудите се, пробудите се, пробудите се ви који спавате у праху земаљскоме и устаните!' На свим странама по целој Земљи, мртви ће чути Његов глас, и оживеће сви који Га буду чули. Цела земља одјекиваће од корака неизмерног мноштва из сваког племена и колена и језика и народа. Из тамнице смрти они ће наћи излаз, одевени у бесмртну славу, узвикујући: 'Смрти, где ти је победа? Смрти, где ти је жалац?' (1. Коринћанима 15,55. Чарнић) Живи праведници и васкрсли свети сједињавају своје гласове у дугом, радосном гласу победе.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 644. оригинал)

КАКО ЋЕ ИСУС ДОЋИ?

Христос је у својој проповеди о будућим догађајима, изразио забринутост због лажних учења о Његовом другом доласку. Упозорио је ученике на људе који ће доћи у Његово име »говорећи: Ја сам Христос«. (Матеј 24,5; види, такође, стихове: 23-26) Пошто није желео да Његови ученици буду преварени, јасно је описао свој Други долазак.

Шта стих у Јеванђељу по Матеју 24,27. говори о томе како ће изгледати Исусов други долазак?

Севање муња не може се сакрити или лажно представити. Оне севају и светле по целом небу на такав начин да их свако може видети. Неће бити потребна ниједна реклама да привуче пажњу људи. Сваки човек, добар и зао, спасен и изгубљен, чак и они »који Га прободоше« (Откривење 1,7), видеће Га како долази (Матеј 26,64).

Како нам стихови у 1. Солуњанима 4,13-18 могу помоћи да схватимо какав ће бити Други Христов долазак?

Приликом Другог доласка, Христа ће свако угледати у Његовој божанској слави као »Цара над царевима и Господара над господарима«. (Откривење 19,16) Приликом утеловљења, Син је дошао сам и без спољашњег сјаја, »не бјеше ништа на очима, чега ради бисмо Га пожељели«. (Исаија 53,2) Али овога пута спустиће се у свој својој слави и величанству окружен »светим анђелима« (Матеј 25,31) и »с великијем гласом трубнојем«. (Матеј 24,31) Уз све то, мртви у Христу устаће у бесмртност.

Ако имамо поверења у Бога, када је тако несхватљив догађај у питању, као што је Други долазак, зашто Му не бисмо веровали у сваком раздобљу свог живота?

КАДА ЋЕ ИСУС ДОЋИ?

Када је Исус рекао: »Неће остати овдје ни камен на камену који се неће разметнути« (Матеј 24,2), мислећи на Храм, ученици су били збуњени. »Кажи нам кад ће то бити, и какав је знак Твојега доласка и послетка вијека?« (3. стих), упитали су. По њиховом мишљењу, разорење Храма значило је крај овоземаљске историје и Исусов повратак.

Исус је пажљиво одговорио описујући знаке за оба догађаја: разорење Јерусалима 70.г.н.е. и Његов други долазак, јер ученици нису били спремни да схвате разлику између ових догађаја.

Нама је важно да схватимо природу и сврху ових знакова. Они нам нису дати да бисмо одредили датум Исусовог доласка, јер »о дану томе и о часу нико не зна, ни анђели небески, до Отац Мој сам«. (Матеј 24,36) Знаци показују историјски ток догађаја да бисмо увидели да је Његов долазак близу, на вратима. Као што не треба да се бавимо одређивањем датума, исто тако не смемо да занемаримо време у коме живимо.

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Матеју 24,3-14.21-26.29.37-39 (Види, такође: Марко 13. и Лука 21. поглавље). Какву слику света је Исус овде приказао? На који начин одговара свету у коме данас живимо?

Најважнија мисао коју је Исус желео да утисне у ум ученика јесте да је Његов долазак близу. У ствари, цела Његова проповед о будућим догађајима била је у таквој слици као да ће апостоли бити живи приликом Његовог доласка (види: Матеј 24,32.33.42).

У стварном смислу, гледано из угла свакога од нас, Други долазак никада није даљи од тренутка наше смрти. Смрт је дубок сан, у коме особа није ничега свесна. Приликом смрти затворимо очи и, без обзира да ли прође једна или хиљаду година, следеће што ћемо угледати је Други Христов долазак. Тако идеја о близини Христовог доласка, о којој говоре Павле, Петар и Јаков, заиста има смисла. За свакога од нас Његов долазак никада није даљи од тренутка наше смрти.

Како нам ова идеја помаже да схватимо »неминовност« Христовог другог доласка?

СТРАЖИТЕ И БУДИТЕ ГОТОВИ

Зашто је важно да увек стражимо и будемо спремни за Исусов долазак? Види: Матеј 24,42.44.

Главна мисао Исусове пророчке проповеди је *сйражийи*, бити будан. То не значи беспослено чекати, већ будно стражити, као и домаћин који опрезно чува дом од могућих лопова (Матеј 24,43). Док будно стражимо, треба да обавимо одређени посао, као што је верни слуга извршавао задатке које му је господар поверио приликом одласка (Матеј 24,45; Марко 13,34-37).

Какав став би био судбоносан за нас који тврдимо да верујемо у Други Исусов долазак? Види: Матеј 24,48-51; Лука 21,34.35. Како можемо да избегнемо да заузмемо такав став? Зашто је лако погрешити ако нисмо довољно пажљиви?

Прича о злом слуги је веома поучна, нарочито за нас адвентистичке хришћане. Овај слуга представља оне који кажу да верују да ће Исус поново доћи, али не ускоро. Уверени да је Господњи долазак далеко, мисле да још увек имају времена да живе себичним животом и уживају у грешним задовољствима, сигурни да ће имати довољно времена да се припреме за Други долазак. Нажалост, ова идеја је смртоносна замка, зато што нико не зна када ће Исус доћи. Чак и да Христос још скоро не дође, свако од нас може неочекивано да почине, изненада губећи прилику да се измири са Богом. Али изнад свега, стално попуштање греху постепено отупљује савест и постаје нам све теже да се покајемо. Сотони није важно да ли верујемо у Други Христов долазак, све док може да утиче на нас да одлажемо припреме.

Како можемо бити спремни већ данас? Ако се покајемо, признамо грехе Исусу, обновимо веру у Његову смрт на крсту коју је поднео за нас, предамо своју вољу у потпуности Њему. У тесној заједници са Њим, можемо да уживамо у правом миру, покривени Његовом хаљином правде.

Колико често размишљате о Другом Христовом доласку? Како његова извесност утиче на ваш живот? Како да правилно уравнотежимо свакодневне обавезе и очекивање Христовог повратка?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »На Маслинској гори«, стр. 627–636. оригинал, у књизи Елен Вајт *Чезња векова* и »Претече јутра«, стр. 299–316. оригинал, у књизи *Велика борба*.

»Ускоро се на истоку појављује мали црни облак, упола мањи од човекове шаке. То је облак који окружује Спаситеља и који издалека изгледа као да је окружен тамом. Припадници Божјег народа знају да је то знак Сина Човечијега. У свечаној тишини посматрају како се приближава Земљи, како постаје све светлији и све славнији, док се коначно не претвори у велики бели облак, чија је основа као огањ који прождире, док изнад њега лебди дуга завета. Исус долази као моћни Победник... Свети анђели с песмама небеских мелодија као непрегледно, небројено мноштво, прате Га на том путу. Небески свод изгледа као да је испуњен блиставим бићима 'десет тисућа пута десет тисућа, и тисућа тисућа'. Ниједно људско перо није у стању да опише овај приказ; ниједан смртни ум није способан да схвати његову величанственост.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 640.641. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Иако треба да верујемо у скори Христов долазак, како можемо да избегнемо опасност фанатизма? То није увек лако. Колико фанатици заиста себе смаграју фанатичима?
2. Размислите о идеји да је Други долазак близу свакоме од нас зато што наша смрт никада није далеко, без обзира колико живимо. Шта нам то говори о стварној близини Христовог другог доласка?
3. Како одговарате онима који исмевају мисао о Другом Христовом доласку? Пре него што им одговорите, покушајте да се ставите на њихово место, да посматрате околности са њихове тачке гледишта. Када сагледате њихове тврдње, размислите који одговор бисте могли да им дате?
4. Шта мислите о идеји да можемо да убрзамо или одложимо Други долазак?
5. Да знате да ће исус доћи следеће седмице, шта бисте одмах променили у свом животу?

ЈУЛ

СУКОБ И ХРАБРОСТ

Отворена врата

1. У Проповедник 7,29. Скупа грешка
2. С 1. Коринћанима 15,22.23. Адам поново у свом дому
3. Ч Јеврејима 11,5. Отворена врата
4. П 1. Мојсијева 7,1. Сигурни у ковчегу
5. С 1. Мојсијева 18,19. Дом који Бог може да благослови

Зашто чекати?

6. Н 1. Мојсијева 39,9. Како бих учинио такво нешто?
7. П 1. Мојсијева 32,28. Загарантована снага
8. У Јеврејима 11,27. Гледајући невидљиво
9. С Псалам 105,39. Огњени облак
10. Ч 4. Мојсијева 13,31. Зашто чекати?
11. П Исус Навин 1,8. Једини начин победе
12. С Судије 7,2. Превише војника

Песма за борбу

13. Н 1. Самуилова 3,1. Без генерацијског јаза
14. П 1. Самуилова 17,34.35. Припрема за вођство
15. У Ефесцима 6,12. Сотонин тајни рад
16. С Проповедник 2,11. Касно буђење
17. Ч 1. О царевима 17,1. Глас у пустињи
18. П 2. Дневника 20,21. Песма за борбу
19. С Лука 9,62. Све на олтару

Знање захтева деловање

20. Н Јона 1,2. Посланик који оклева
21. П Плач 3,26. Јеремија, Божји весник
22. У Авакум 2,4. Вера у Божја обећања
23. С Данило 6,4. Данило, Божји представник
24. Ч Јездра 7,6. Знање захтева деловање
25. П 2. Коринћанима 4,7. Несавршени
26. С Матеј 9,21. Лични приступ

Само за једног човека

27. Н 2. Коринћанима 5,14. Ништа прескупо
28. П Дјела 8,26.27. Само за једног човека
29. У Дјела 9,6. Од Савла до Павла
30. С Филибљанима 3,13.14. Према белези
31. Ч Псалам 105,1.2. Довде нам Господ поможе

АВГУСТ

БОЖЈА ЗАДИВЉУЈУЋА БЛАГОДАТ

Божје царство у срцу

1. П Лука 17,21. Божје царство у срцу
2. С Матеј 13,33. Као квасац

У Светињи над светињама

3. Н Откривење 19,8. Царско рухо
4. П Матеј 1,23. С нама Бог
5. У Ефесцима 1,5.6. Усвојени синови и кћери
6. С Псалам 40,8. Благослови послушности
7. Ч Авакум 2,20. У Светињи над светињама
8. П Псалам 45,6. Извор правде
9. С Јеремија 31,3. Да нас привуче Богу

Божји вечни залог

10. Н 2. Мојсијева 19,5. Услови завета
11. П Јеремија 31,33.34. Написан у срцу
12. У Псалам 105,8. Божји вечни залог
13. С Исаија 63,3. Неописива усамљеност
14. Ч Исаија 53,5. Греси целог света
15. П Римљанима 5,18.19. Тако драгоцен – а опет бесплатно
16. С Јован 16,7. Утешитељ сличан Христу

Савршенство већ сада?

17. Н Псалам 51,10. Сила која чисти и оживљава
18. П Захарија 10,1. Позни дажд
19. У Исаија 27,3. Потребно је време
20. С Матеј 5,48. Савршенство већ сада?
21. Ч Јован 16,24. Чека наш захтев
22. П Лука 10,19. Анђеоска помоћ
23. С Ефесцима 3,20. Знак хришћанства

Хвала Богу!

24. Н Филибљанима 1,9-11. Услови за хришћански раст
25. П Колошанима 3,12. У љубазности
26. У 2. Солуњанима 1,12. Божанско упутство
27. С Римљанима 13,14. Заједништво с Христом
28. Ч Исаија 63,7. Хвала Богу!
29. П Лука 12,35.36. Док чекамо
30. С 1. Коринћанима 3,14. Какве ли награде

Подигните поглед

31. Н Исаија 40,1.2. Подигните поглед

СЕПТЕМБАР

ОВАЈ ДАН СА БОГОМ

Сукоб завршен

1. П Матеј 5,18.	Сукоб завршен
2. У 1. Петрова 3,8.	Становници Неба
3. С Дјела 4,13.	Христов утицај
4. Ч Псалам 37,3.	Уплашенима и слабима
5. П 2. Мојсијева 31,13.	Једина сигурност
6. С 1. Дневника 16,11.	Отворите прозоре!

Бити жив у Богу

7. Н Галатима 1,4.	Сигурна победа
8. П Матеј 7,7.	Небеско јемство
9. У Матеј 7,12.	Живети новим животом
10. С Ефесцима 5,8.	Основе спасења
11. Ч Матеј 10,32.33.	Бити жив у Богу
12. П Јован 14,30.	Саосећајни хришћанин
13. С Галатима 2,20.	Потпуно предање

Увек присутна помоћ

14. Н Ефесцима 5,25-27.	Без мане
15. П 2. Коринћанима 4,2.	Истина ће победити
16. У Јован 17,22.23.	Љубав без премца
17. С Наум 1,7.	Увек присутна помоћ
18. Ч 2. Коринћанима 5,21.	Божанска замена
19. П 1. Петрова 4,8.	Негујте нежност у дому
20. С Псалам 89,19.	Ухватите се за божанску силу

Завршни сукоб

21. Н Јаков 4,4.	У свету, али не од света
22. П 1. Коринћанима 9,16.	Божанска благодат – наша највећа потреба
23. У Јован 6,51.	Гозба Божје речи
24. С Откривење 16,15.	Завршни сукоб
25. Ч Јеврејима 10,22.	Предности остварене молитвом
26. П Јеврејима 12,2.	Садашње предности и користи у будућности
27. С Филибљанима 2,8.	Свети Дух – поклон над поклонима

Када Истина усмерава живот

28. Н Исаија 8,20.	Господња филозофија
29. П Јован 8,12.	Када Истина усмерава живот
30. У Матеј 25,15.	Ходати Исусовим стопама

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јул		Август		Септембар	
1. Псалам	115-117	1. Исаија	1-3	1. Јерemiја	36-39
2. "	118	2. "	4-6	2. "	40-42
3. "	119, 1-88			3. "	43-45
4. "	119, 89-176	3. "	7-9	4. "	46-49
5. "	120-121	4. "	10-13	5. "	50-52
		5. "	14-17	6. Плач	1-3
6. "	122-124	6. "	18-20		
7. "	125-127	7. "	21-23	7. "	4-6
8. "	128-130	8. "	24-26	8. Језекиљ	1-4
9. "	131-133	9. "	27-29	9. "	5-7
10. "	134-136			10. "	8-10
11. "	137-139	10. "	30-32	11. "	11-12
12. "	140-142	11. "	33-36	12. "	13-15
		12. "	37-40	13. "	16-18
13. "	143-147	13. "	41-43		
14. "	148-150	14. "	44-46	14. "	19-21
15. Приче	1-3	15. "	47-49	15. "	22-26
16. "	4-6	16. "	50-52	16. "	27-29
17. "	7-9			17. "	30-32
18. "	10-12	17. "	53-55	18. "	33-35
19. "	13-15	18. "	56-59	19. "	36-38
		19. "	60-62	20. "	39-41
20. "	16-19	20. "	63-66		
21. "	20-22	21. Јерemiја	1-3	21. "	42-44
22. "	23-25	22. "	4-6	22. "	45-48
23. "	26-28	23. "	7-8	23. Данило	1-4
24. "	29-31			24. "	5-8
25. Проповедник	1-3	24. "	9-11	25. "	9-12
26. "	4-6	25. "	12-16	26. Осија	1-3
		26. "	17-20	27. "	4-6
27. "	7-9	27. "	21-23		
28. "	10-12	28. "	24-26	28. "	7-9
29. Песма над		29. "	27-29	29. "	10-14
песмама	1-3	30. "	30-32	30. Јоило	1-3
30. "	4-6				
31. "	7-8	31. "	33-35		

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јул	Август	Септембар
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 56.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 57.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 58.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 59.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 60.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 61.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 62.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 63.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 64.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 65.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 66.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 67.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 68.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 69,1-16.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 69,17-36.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 70.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 71,1-14.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 71,15-24.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 72.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 73,1-15.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 73,16-28.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 74.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 75.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 76.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 77.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50.	26. Псалам 78,1-14.
27. Псалам 24.	27. Псалам 51.	27. Псалам 78,15-28.
28. Псалам 25.	28. Псалам 52.	28. Псалам 78,29-42.
29. Псалам 26.	29. Псалам 53.	29. Псалам 78,43-56.
30. Псалам 27.	30. Псалам 54.	30. Псалам 78,57-72.
31. Псалам 28.	31. Псалам 55.	

*Предлажемо верницима да ове шекстијове читају у
шоку вечерњеј богослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУЛУ 2014. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Радовиш, Струмица, Ћевђелија	20,10	20,07	20,03	19,56
Кавадарци	20,12	20,09	20,05	19,58
Велес, Прилеп, Битољ	20,14	20,11	20,07	20,00
Пирот , Врање, Куманово, Скопље	20,16	20,13	20,09	20,02
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	20,18	20,15	20,11	20,04
Кладово, Неготин , Зајечар, Приштина, Призрен	20,20	20,17	20,13	20,06
Бор, Параћин, Крушевац , Косовска Митровица , Ђаковица	20,22	20,19	20,15	20,08
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	20,24	20,21	20,17	20,10
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак, Краљево, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	20,26	20,23	20,19	20,12
Аранђеловац, Ужице, Бар	20,28	20,25	20,21	20,14
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Панчево, Београд , Ваљево, Пљевља, Зеленика	20,30	20,27	20,22	20,16
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац, Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	20,32	20,29	20,24	20,18
Сента, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мљет	20,34	20,31	20,26	20,20
Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Мостар, Метковић, Пењешац	20,36	20,33	20,28	20,22
Суботица , Сомбор , Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар, Корчула	20,38	20,35	20,30	20,24
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Брач, Вис	20,40	20,37	20,32	20,26
Славонска Пожега, Бања Лука , Сплит	20,42	20,39	20,34	20,28
Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,44	20,41	20,36	20,30
Вировитица, Биоград	20,46	20,43	20,38	20,32
Копривница, Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић, Задар , Дуги оток	20,48	20,45	20,40	20,34
Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Паг	20,50	20,47	20,42	20,36
Мурска Субота, Ормож, Птуј , Крапина, Карловац, Раб	20,52	20,49	20,44	20,38
Марибор , Рогашка Слатина, Цеље, Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,54	20,51	20,46	20,40
Дравоград, Словењ Градец, Межица, Љубљана , Ријека , Пула	20,56	20,53	20,48	20,42
Крањ, Постојна, Копер, Ровињ	20,58	20,55	20,50	20,44
Јесенице , Крањска гора, Горица	21,00	20,57	20,52	20,46

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АВГУСТУ 2014. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29.
Струмица	19,48	19,40	19,29	19,17	19,05
Радовиш, Ђевђелија	19,50	19,41	19,31	19,19	19,07
Пирот , Кавадарци	19,52	19,43	19,33	19,21	19,09
Врање, Куманово, Велес, Прилеп, Битољ	19,54	19,45	19,35	19,23	19,11
Кладово, Неготин, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Скопље , Тетово, Охрид	19,56	19,47	19,37	19,25	19,13
Бор, Параћин, Крушевац , Приштина, Призрен, Дебар	19,58	19,49	19,39	19,27	19,15
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица	20,00	19,51	19,41	19,29	19,17
Вршац, Ковин, Пожаревац, Смедерево, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Пећ	20,02	19,53	19,43	19,31	19,19
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	20,04	19,55	19,45	19,33	19,21
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Ваљево, Ужице, Пљевља, Бар	20,06	19,57	19,47	19,35	19,23
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Богатић, Шабац, Фоча, Зеленика	20,08	19,59	19,49	19,37	19,25
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Бијелина, Лозница, Билећа, Требиње, Дубровник	20,10	20,01	19,51	19,39	19,27
Сомбор , Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет	20,12	20,03	19,53	19,41	19,29
Бели Манастир , Осијек , Добој, Зеница, Пељешац	20,14	20,05	19,55	19,43	19,31
Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Јајце, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	20,16	20,07	19,57	19,45	19,33
Вировитица, Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	20,18	20,09	19,59	19,47	19,35
Бјеловар, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,20	20,11	20,01	19,49	19,37
Копривница, Сисак, Бихаћ, Биоград	20,22	20,13	20,03	19,51	19,39
Мурска Собота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Госпић, Задар, Дути Оток	20,24	20,15	20,05	19,53	19,41
Марибор , Птуј , Рогашка Слатина, Крапина, Карловац, Раб, Паг	20,26	20,17	20,07	19,55	19,43
Словењ Градец, Цеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,28	20,19	20,09	19,57	19,45
Дравоград, Межица, Љубљана , Постојна, Ријека	20,30	20,21	20,11	19,59	19,47
Јесенице, Крањ, Копер, Ровињ, Пула	20,32	20,23	20,13	20,01	19,49
Крањска Гора , Горица	20,34	20,25	20,15	20,03	19,51

Подаци из ове табеле изведени су по лангитетом рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У СЕПТЕМБРУ 2014. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Струмица	18,57	18,44	18,31	18,18
Пирот , Радовиш, Ђевђелија	18,59	18,46	18,33	18,20
Кладово, Неготин , Зајечар, Књажевац, Лесковац, Врање, Кавадарци	19,01	18,48	18,35	18,22
Бор, Ниш , Куманово, Скопље, Велес, Прилеп, Битољ	19,03	18,50	18,37	18,24
Вршац, Пожаревац, Јагодина , Параћин, Крушевац, Приштина, Тетово, Охрид	19,05	18,52	18,39	18,26
Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево, Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Ђаковица, Косовска Митровица , Призрен, Дебар	19,07	18,54	18,41	18,28
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин, Београд , Чачак, Пећ	19,09	18,56	18,43	18,30
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране, Колашин	19,11	18,58	18,45	18,32
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Подгорица , Бар, Улцињ	19,13	19,00	18,47	18,34
Сомбор , Осиејк, Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Фоча, Зеленика	19,15	19,02	18,49	18,36
Бели Манастир , Сарајево, Билећа, Требиње, Дубровник	19,17	19,04	18,51	18,38
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Зеница, Мостар, Метковић, Мљет	19,19	19,06	18,53	18,40
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Јајце, Пельешац	19,21	19,08	18,55	18,42
Копривница, Бјеловар, Приједор , Ливно, Брач, Хвар, Корчула	19,23	19,10	18,57	18,44
Мурска Сбота, Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Дрвар, Книн, Сплит, Вис	19,25	19,12	18,59	18,46
Марибор , Птуј , Рогашка Слатина, Крапина, Загреб, Слун, Бишаћ, Шибеник, Биоград	19,27	19,14	19,01	18,48
Словењ Градец, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Госпић, Задар, Дуги Оток	19,29	19,16	19,03	18,50
Дравоград, Межица, Приквеница, Крк, Раб, Паг	19,31	19,18	19,05	18,52
Јесенице, Крањ, Љубљана , Постојна, Ријека , Црес, Лошињ	19,33	19,20	19,07	18,54
Крањска Гора, Горица, Копер, Ровињ, Пула	19,35	19,22	19,09	18,56

Подаци из ове табеле изведени су по лејџџем рачунању времена.